

20 oktober - nr. 431 Het blad van/voor muzikliefhebbers

mania



NO RISK DISC - Tramhaus GRAND CRU - Fontaines D.C.
DESERT ISLAND DISC - DJ Spanish Fly INTERVIEW - DIIV

Philip Lynott

THE STORY OF MY LIFE



PHIL LYNOTT'S COMPLETE SOLO YEARS ON 8 CDS
INCLUDING THE UNRELEASED ALBUM FATALISTIC ATTITUDE, ALSO AVAILABLE SEPARATELY

8CD | 1LP
RELEASE: OCTOBER 30

THE WHO BY NUMBERS



SUPERDELUXE 5CD+BLURAY, INCLUDING
DEMOS, STUDIO SESSIONS & OUTTAKE
AND LIVE

ALSO AVAILABLE AS 3LP AND 2CD

RELEASE: OCTOBER 30

John Entwistle



Lieve muziekfanaten,

Herfst, mijn favoriete seizoen, is aangebroken. Ik denk dat dat vooral komt omdat muziek dan gewoon nóg beter klinkt. Ook in deze Mania zijn er (naar mijn mening) weer ontzettend veel goede herfstplaten uitgekomen: Bluai (rootsy), DIIV (shoegaze-y), Grote Geelstaart (chaotisch en proggy), @ (hyperfolk), Bibio en Dorian Concept (rustige elektro), en ga zo maar door. Maar wat maakt een album nou herfstig? Ik denk meteen aan namen als Bon Iver, Fleet Foxes en Nick Drake: melancholische melodieën, warme instrumenten en trage tempo's, en opeens voelt het alsof het buiten regent en ik lekker binnen zit. Geen idee hoe dat precies werkt; dat is de magie van muziek. Hopelijk ontdek jij deze editie ook een nieuw favoriet herfstalbum.

Lotte Hurkens

Art directie

Jenny Bakker, jenny@platomania.nl

Hoofredactie

Lotte Hurkens, redactie@platomania.nl

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman

Druk

Damen Drukkers

Medewerkers

Said Ait Abbou, Simon Arends, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Lotte Borst, Dave van den Bosch, Frank de Bruin, Loes Bruins, Ron Bulters, Leyla Birlik, Stan Coldewijn, Bart Coumans, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Barend Florijn, Jay Frelink, Luc van Gaans, Cornelis Groot, Joppe Harinck, Daan Hutting, Tim Jansen, Melle de Jong, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Tatum Luiten, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Stef Mul, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Frank Renooij, Linda Rettenwander, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Annabel Smeehuijzen, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Louk Vanderschuren, Menno Valk, Wim Velderman, Vera Verwoert, Cees Visser, Marcel van Vliet, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Thijs Walhof, Dirk Wiertz, Peter van der Wijst, Erwin Zijleman, Mees de Zwart.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 432 ligt 20 november 2026 in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

6 NO RISK DISC
Tramhaus

8 INTERVIEW
Tramhaus

14 TIPS VAN...
Charlot

18 INTERVIEW
DIIV

36 AMY WINEHOUSE-SPECIAL
o.a. Amy Winehouse in Paradiso

44 INTERVIEW
Bennie Sings

47 KRENTEN UIT DE POP
o.a. Babehoven

48 INTERVIEW
Dave Clarke

51 DJ CORNER
ADE tips

52 CLASSIC JAZZ VINYL
John Coltrane

53 VERGETEN MEESTERWERKEN
Jay-Jays

53 JORN'S KWARTEEUWTJE
Unwound

54 SONIC NURSE SELECTS
Gloria de Oliveira

55 HIPHOP HISTORY
Outkast

56 EEN DUIK IN DE PLATENKAST VAN...
Bas en Paul

58 GEZIEN
o.a. Appelpop

60 GESPOT
Super Sonic Jazz Festival

65 DESERT ISLAND DISC
DJ Spanish Fly

66 INTERVIEW
The Fatal Flowers

70 FILMS
Halloween tips

71 BOEKEN
o.a. De Zaak David Zimmerman

Luistertrip: Julia Sabaté

Als een soort Rosalía van eigen bodem komt de Spaans-Nederlandse Julia Sabaté met haar debuutplaat *Egoísta*. Ze onderzoekt wat er gebeurt wanneer anderen over je grenzen heen gaan. Sabaté komt tot de conclusie: aan jezelf denken is niet automatisch egoïstisch. Met Latijns-Amerikaanse en mediterrane invloeden, vermengd met experimentele pop, laat ze horen dat juist het omarmen van dat 'egoïsme' de sleutel kan zijn tot herstel en geluk – volledig gezongen in het Spaans!



Interview: DIIV

Wie had gedacht dat dreampop/shoegaze/indierockband DIIV met een producer als A.G. Cook – jawel, ook van Charli XCX – zou gaan samenwerken om een album te maken over... de onvermijdelijke financiële instorting die er in Amerika aan zit te komen? Zachery Cole Smith neemt tijd om – tussen het toeren met Interpol door – met ons te praten over kapitalisme, ouderschap en natuurlijk het nieuwste album *ZIRP!* (ook wel: Zero Interest Policy Rate).





30

Grand Cru: Fontaines D.C.

Waar het soms een beetje ontbreekt aan grote rockbands zoals we die vroeger hadden, komt Fontaines D.C. tot de redding. Ze zijn terug met Dopamine Chamber: een album dat de moderne wereld op pijnlijke wijze weerspiegelt. Ze bouwen voort op de sound van Romance en werken die nog verder uit. Beklemmend, maar onmogelijk om af te zetten: dat is Dopamine Chamber.

11



18

Een Duik in de Platenkast: Bas en Paul

De platenkast... uniek als een vingerafdruk, persoonlijk als een dagboek. In de vorige Mania's plaatsten wij een oproep: heb jij een bijzondere, grote of unieke platencollectie? Mail ons! Bas en Paul deden dat ook, met een wel héél bijzondere collectie: 10.000 platen, 10.000 cd's en 6.000 singletjes. Muziek uit heel Europa, gezongen in de eigen taal. Van Portugese protestfolk en Estse metal tot Kroatische zomerhits, Poolse queerpap en Tsjechoslowaakse protestliederen: dankzij Bas en Paul kwamen wij erachter dat we ons veel minder anglocentrisch tegenover muziek moeten opstellen en vooral veel meer Europese parels moeten gaan beluisteren!

56



TRAMHAUS

Blister

(Konkurrent/Subroutine Records)

LP coloured, LP, CD, MC

Soms spelen ze in een undergroundzaaltje in Macedonië, vlak daarna in een volle Maassilo. Na meer dan 400 shows en met opnieuw een tour op komst, is Tramhaus inmiddels niet meer weg te denken uit het muzieklandschap. Onze favoriete Rotterdamse postpunkband levert met Blister een plaat af die het harde werken van de afgelopen jaren duidelijk weerspiegelt. Hun eigen ratrace gerend, zou je kunnen zeggen. De titel Blister verwijst naar de fysieke en mentale blaren die je oploopt wanneer je een lange tijd onafgebroken blijft doorlopen. De band maakte namelijk een razendsnelle doorbraak en trok door Europa en Azië om te touren. Die ervaring hoor je terug op Blister. Het is een volwassenere en serieuzere plaat dan hun eerdere werk. Wat Blister vooral interessant maakt, is de veelzijdigheid van het album. De bandleden brengen ieder hun eigen muzieksmaak mee, variërend van metal, postpunk tot meer ballads en indie. Die invloeden komen allemaal samen in een album dat voortdurend van sfeer verandert. Het ene moment krijg je een fel nummer voorgeschoteld, zoals 'Plovdiv' of 'Ratrace'. Het volgende moment trekt de band zich juist terug in meer ingetogen tracks zoals 'Overachiever, Big Believer'. Daardoor laat Blister zich niet makkelijk in één hokje stoppen. Elk nummer heeft een eigen karakter en zet een andere sfeer neer, zonder dat het album als geheel onsaamhangend voelt. Deze veelzijdigheid is voor mij het sterkste element van de plaat. (Leyla Birlik)







INTERVIEW

Tramhaus

Na een razendsnelle doorbraak en een tour door heel Europa en Azië, is Tramhaus weer terug in hun eigen vertrouwde stad: Rotterdam. Al vele kilometers hadden ze op de teller voordat hun debuutalbum uitkwam: The First Exit. Nu zijn ze terug met Blister – een nóg volwassenere, veelzijdige plaat die invloeden van postpunk, metal, indie en ballads combineert tot hun eigen sound. Ik reisde naar Rotterdam af en sprak daar met Jim Luijten (drums) en Nadya van Osnabrugge (gitaar) over het ontstaan van de band en over hun nieuwe plaat Blister!

(Door: Leyla Birlik)

De band

Hoe is de Tramhaus als band eigenlijk gevormd?

Nadya: "Tijdens corona hadden we het er best vaak met vrienden over, omdat niemand kon werken... En toen was er een maat van ons die zei van: 'Ik wil een band beginnen, want jullie zitten allemaal in een band.' En ik zei: 'Nou, doe het dan, je kent genoeg muzikanten.' En uiteindelijk zijn we die band soort van zonder hem begonnen. Ik zei dat ik wel gitaar wilde spelen en Julia, die nog nooit in een band had gespeeld, wilde dan wel bassen. En Lukas was zo van: 'Ik wil niet drummen, maar ik wil wel zingen'."

Jim: "Eigenlijk was het een beetje een bij elkaar geraapt zootje... Het voelde een beetje als een schoolopdracht. Lukas dacht dat we de eerste repetitie niet eens zouden halen."

Is er veel veranderd in jullie leven nu jullie meer dan 40 shows in 30 landen hebben gespeeld?

Jim: "Zeker, ook omdat we veel internationaal toeren, betekent dat ook gewoon soms drie weken lang elke avond een ander hoofdkussen vinden. Als je heimwee hebt of iets, dan is dit niet the way to go voor je."

Nadya: "Als wij dan twee, drie weken van tevoren weggaan... Het inpakken doe je echt op de ochtend zelf. En je weet precies wat je in je koffer moet gooien". Hadden jullie soms het gevoel dat jullie carrière sneller ging dan jullie als mensen konden bijhouden?

Jim: "'Toen iemand het over de Popronde had, had ik de realisatie dat wij dat nooit hoefden te doen. We zijn gelijk dat punt overstegen. Dat is toch wel best bijzonder geweest'".

Nadya: "We waren continu in de toekomst aan het leven. Toen je de ene top bereikte, zag je de volgende top in de verte al staan. Dat was best wel bizar."

Jim: "Soms mis ik een beetje de dopaminekick die we toen hadden... Maar nu is het wel mooi dat we gewoon naar dingen toe werken".

Het nieuwe album

Waar komt de albumtitel Blister vandaan en wat betekent het voor jullie?

Jim: "Het kwam een beetje voort uit het idee dat de plaat heel erg gaat over het vele werk dat erbij komt kijken met wat we de laatste paar jaren hebben moeten doen... Het zijn allemaal dingen waar je blaren van krijgt."

Nadya: "Het is gewoon van keihard werken. Voor een hele lange periode achter elkaar... En pas als je achteraf terugkijkt, denk je: 'Jezus, wat was dat onnodig'. Of: 'Wat ben ik daar trots op'. Voor het bedenken van de titel hebben we ook gewoon allemaal een Google Doc-document aangemaakt... Oké, dit is een titel en dan gaan we gewoon stemmen. Dat ging heel democratisch." Hoe komen de nummers en tekstideeën tot stand?

Jim: "Lukas (zang) schrijft het grootste deel, ik denk 80%, 90% van de tekst en wij vullen dan iets aan."

Nadya voegt toe: "Maar soms lees ik een tekst en dan snap ik helemaal niet waar het over gaat. Je geeft je eigen invulling. Bijvoorbeeld bij de track 'Rat Race': In het spelen was het allemaal zo... een beetje zwoegen. En ook tijdens het schrijven wilden we heel erg dat gejaagde pakken. En toen dacht ik: het voelt ook als een ratrace om dit nummer te spelen."

Hoe kozen jullie de singles (zoals 'Plovdiv' en 'Swarm') en liepen jullie daar erg over te twijfelen?

Jim: "Als we 'Rat Race' als single hadden uitgebracht, dachten mensen misschien dat we een hardcore plaat zouden maken. Maar dat is het helemaal niet... En dit wordt ook altijd groter in ons hoofd, denk ik, dan van de gemiddelde luisteraar. Die denkt gewoon: 'Ayy, dikke track.' 'Swarm' was eigenlijk ook zo: deze heeft singlepotentie en die gaan we niet doen. En toen was het: fuck it, we doen het wel... Wij vinden het best wel een poppy track, maar uiteindelijk was het gewoon: het is gewoon een banger. Soms moet je gewoon accepteren dat je een banger hebt."

Wat kan de luisteraar verwachten van dit nieuwe album vergeleken met eerder werk?

Jim: "Sonisch is het wel zwaarder, steviger, volwassener..."

Nadya: "En het klinkt ook wel wat professioneler, als ik dat zelf zo mag benoemen."

Jim: "Bij de vorige opnames hadden we heel veel versterkers tot onze beschikking en spullen. En hier kwamen we aan bij die studio en er was niks! Dus we hebben alles opgenomen met de spullen waar wij live ook mee spelen... Waardoor het misschien ook dichter staat bij hoe we live klinken."

Nadya: "Een zwaardere versie van de vorige plaat... Nog steeds trouw aan onszelf, met af en toe een klein uitstapje."

Wat zijn jullie persoonlijke favoriete nummers op de plaat?

Jim: "Ik vind 'Plovdiv' gewoon nog steeds een heel cool nummer... Ik hou gewoon best wel van energieke muziek om te spelen. En 'Rat Race' is heel vet, omdat het mij iets meer pusht met de snelheid... Voor mij is het echt meppen. Om te luisteren vind ik 'Overachiever Big Believer' echt een hele sterke track. Het heeft een hele erge Deftones-y vibe, zonder Deftones te willen zijn... Het is niet zo snel, maar het is wel heel zwaar en luid."

Nadya: "Mee eens, en ik vind 'Swarm' ook heel leuk om te spelen, omdat ik daar een beetje kan zingen. Het is de meest poppy structuur die we hebben gedaan tot nu toe."

GRANDCRU



FONTAINES D.C.

Dopamine Chamber

(XL Recordings)

LP, LP marbled blue, LP chamber blue, CD, MC

Twee jaar geleden voelden album *Romance* en Fontaines D.C.'s tour met Arctic Monkeys als hun volledige doorbraak naar het grootste podium. Nu staan ze er weer. Met *Dopamine Chamber* lijkt de Ierse band verder hun momentum te pakken. Met een constante aanwezigheid op internationale festivals en de release van de extended editie van *Romance* en hun singles weten ze het momentum vast te houden. Dit album en de hele esthetiek, nostalgie, het gebruik van synthesizers en dat diepe geluid van die '80s-snare voelen heel erg als een vervolg op en verdieping van hun laatste album *Romance*. Fontaines liet eerder al zien dat ze meer zijn dan alleen muzikanten:

ze zijn allereerst geëngageerde makers en ook verhalenvertellers, en de emotie voel je tot aan de kern. De band haalt graag inspiratie uit verschillende kunstvormen. Eerder werk draaide heel erg om folklore en een gedeelde liefde voor literatuur, en hun meest recente werk bevat veel audiovisuele referenties, vandaar dat intense, cinematische geluid. Soms voelen nummers klein en intiem aan, maar soms juist extreem groots, of allebei, zoals "Where Is Gone?", featuring niemand minder dan Rosalía en een schitterend orkestarrangement. Bij *Dopamine Chamber* creëren ze een wereld die af en toe beklemmend aanvoelt en waarin verloren raken makkelijk is. Ze schetsen een wereld die vaak ruzig en druk voelt. De instrumentatie die we van de band gewend waren, verdwijnt soms bijna volledig. Maar ondanks dat ze een beeld schetsen van een wereld in verval en van het verloren zijn, klinken Chatters lyrics soms als hoopvolle mantra's, zoals in nummers als "Happy for You" of "One Man". Het zijn nummers die je omhelzen in een wereld in vlammen. (Jos Mauro Witteveen)





QUEENS OF THE STONE AGE

Perfecth

(V2/Matador Records)

LP, LP clear petrol, LP clear indie, CD

Een bibberende akoestische gitaar ergens ver weg. Een langsrazende trein. Een neuriënde muzikant. Het negende studioalbum van Queens Of The Stone Age is begonnen. Frontman Josh Homme zingt de intieme ballade It's Only Love rechtstreeks richting het hart van de luisteraar. Fraaie violen, schurende, piepende gitaren. Na drie minuten raast die trein weer langs. Een luide luchthoorn klinkt. De trein komt piepend tot stilstand. Direct daarna door naar

de vooruitgesnelde single Insignificant Other. Ook weer heerlijk ongedwongen gespeeld, met een veelzijdige zanglijn. Track drie (Where The Goth Girls At?) draait om een heerlijke dwarse riff met veel onverwachte rustmomenten. Gierende gitaren worden losjes, maar zorgvuldig vermengd met violen. Mono is rustig en ongedwongen. De deinende drumpartij neemt een hoofdrol in. From The Cliff blijkt een klein akoestisch liedje waar uiteindelijk een zalige tweede stem aan toegevoegd wordt. Sunday laat een funky baslijn perfect vervloeien met een lekkere gitaarllick. Een vrolijk vrouwenkoortje is de kers op de taart. Daarna volgt het sympathieke Easy Street, dat al langer tijdens liveoptredens gespeeld wordt. Het nummer Phantom Limb bevat eveneens zeer fraaie vocale lagen en het cleane, fluweelzachte slotstuk Run Away From The Mob transformeert halverwege in een stuwende apotheose. Perfecth is volgens de band een album over de verschillende vormen van liefde. De liefde die je breekt, maar ook de liefde die je weer bij elkaar brengt. Negen nummers verder blijkt in ieder geval dat de QOTSA-liefde nog volop floreert. Nog een keer luisteren, dus. (Dennis Dekker)





@ **Autosmile** (4AD/Beggars)

Het duo @ (spreek uit als "at"), bestaande uit Victoria Rose en Stone Filipczak, ontmoette elkaar online tijdens de Covid-19-pandemie. Ze wisselden spraakopnamen en

kleine snippets muziek uit via iMessage en dat leidde uiteindelijk tot hun debuutalbum *Mind Palace Music*, dat in 2022 verscheen: een album vol psychedelische folk, gecombineerd met lo-fi pop met elektronische invloeden. Zelf noemen ze het ook wel 'hyperfolk'. De opvolger *Autosmile* is het eerste album dat @ uitbrengt op het iconische label 4AD (ook bekend van onder andere Cocteau Twins, Bauhaus en Pixies). Hoewel de pandemie al een tijdlang voorbij is, houdt het duo vast aan hun kenmerkende werkwijze: ze werken zelfstandig aan ideeën en bouwen verder op elkaars composities. De opnames zijn nog steeds lo-fi, thuis opgenomen, en klinken ontzettend emotioneel meeslepend, met bijdragen van vrienden op cello, viool en drums. Het album balanceert zowel sonisch als tekstueel tussen duister en licht, verlies en acceptatie, en humor en ernst. Hun eerste album was ontzettend ondergewaardeerd; laat dat met deze plaat veranderen. Een perfect herstalalbum met folkklanken, progressieve invloeden en filmische sferen. Op 21 November speelt @ in de Cinetol, Amsterdam en op 22 november op Explore The North festival in Leeuwarden. (Lotte Hurkens)



ANTHRAX **Cursum Perficio**

Samen met Metallica, Megadeth en Slayer vormde Anthrax in de jaren 80 van de vorige eeuw The Big Four. Van de

vier was Anthrax de band met het hoogste Red Bull-gehalte. De New Yorkers maakten van al hun albums een feestje met dikke riffs en energieke nummers. Dat leverde in bijna 45 jaar twaalf geweldige platen op, die nu gezelschap krijgen van *Cursum Perficio*. En Anthrax is nog steeds in topvorm. De band strooit met heerlijke riffs en herkenbare powersongs die je dwingen tot meedeinen. (Menno Valk)



BIBIO & DORIAN CONCEPT **Answers**

Het eerste gezamenlijke album van Bibio (Stephen Wilkinson) en Dorian Concept (Oliver Johnson) is hier: *Answers*. Bibio

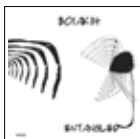
heeft al meerdere prachtige folktronica-albums op zijn naam, waaronder *Ribbons* (2019) en *Ambivalence Avenue* (2009) (overigens ook hele grote tips voor deze herfst!). Dorian Concepts werk neigt vaak meer naar elektronische of modale jazz, waarbij zijn artiestennaam verwijst naar de dorische toonladder. In 2009 leerden de twee artiesten elkaar kennen en bouwden ze al een creatieve vriendschap op: ze deelden allerlei interesses en wisselden voortdurend muzikale ideeën uit. *Answers* is het eindproduct hiervan: een collaboratief album waarin je het beste van beide artiesten terughooft. Op dit album worden melodieën op gitaar, piano en synthesizer gecombineerd met veldopnames, tapeloops en bewerkte texturen, en dat resulteert in het heerlijke, herfstige, contemplatieve *Answers*. Die samenwerking mag wel vaker! (Lotte Hurkens)



BLOSSOMS **Songs from the Wedding Cake**

Een bijzonder fris album van Blossoms. Het is het zesde studioalbum van de band, die in 2013 werd opgericht. Het

Engelse vijftal komt uit Stockport. Ze brachten ook vijf ep'tjes uit en die werden goed ontvangen. Hun albums trouwens ook; bijna allemaal reikten ze naar de eerste plaats in Engeland. Ondertussen zijn ze ook flink aan het toeren en ze brachten een documentaire uit. Dit album klinkt bijzonder fris en er zijn een paar rake observaties. Mooi en opgeruimd album. (Erik Mundt)



BOI AKIH **Entangled**

Improvisatie is het sleutelwoord bij Boi Akih en speelsheid bepaalt de koers.

'Muziek is voor ons als een speelkwartier:

evenals op het schoolplein mogen we ons helemaal uitleven', vertelde de Nederlands-Molukse zangeres Monica Akihary mij eens in een interview. Ze vormt met gitarist Niels Brouwer de vaste kern van Boi Akih. Het tweetal kent elkaar al vanaf de middelbare school en reisde samen naar Indonesië en India, waar ze de Molukse en Indiase muziek bestudeerden. Al bijna 30 jaar brengt Boi Akih muziek uit. 'Voor ons debuutalbum maakten we zelf instrumenten om een eigen klank te verkrijgen. Nu kijken we hoe we kunnen vernieuwen door bijvoorbeeld steeds andere gastmuzikanten uit te nodigen.' De nummers van hun laatste project *Entangled* voeren ze zowel uit als duo, in kleine formatie als met een uitgebreid ensemble met onder andere een cellist. Sommige tracks op het album zijn opvallend complex met veel jazzy invloeden, andere sober en intens. (Rosanne de Boer)



nieuw album Boi Akih **ENTANGLED**

"een open, vrij klankbeeld tussen improvisatie en hedendaagse jazz"

**** In Music

"everything seems to arise in the moment"

***** er-em-online.de

album presentatie

BIMHUIS 29 December 2026



Tips van... CHARLOT

CHARLOT brengt hun tweede plaat uit: Evenings Are for Falling in Love. De band rondom Lotte Mulder neemt ons opnieuw met cinematische synthpop mee naar haar eigen wereld. De vorige keer, op debuutplaat Lost Like Alice, verdwenen we in het konijnenhol van Alice in Wonderland. Ditmaal drijven we mee op de roze wolk van de liefde. Maar liefde blijkt niet altijd rozengeur en maneschijn: het is ook hartzeer, onbeantwoorde liefde en leren om van jezelf te houden. Laat je dus even meevoeren in de wereld van CHARLOT. Lotte Mulder gaf ons drie tips van albums die haar hebben geïnspireerd.



AURORA – The Gods We Can Touch

Dit album heb ik gekozen, omdat het me sterk heeft geïnspireerd. Aurora werkt veel vanuit concepten en koppelt op dit album haar muziek aan verschillende Griekse goden. Wat mij vooral raakt, is hoe ze menselijkheid centraal stelt: het omarmen van al onze kanten en gebreken, ook de donkere. Tegelijkertijd is ze heel uitgesproken en activistisch. Juist die combinatie vind ik bijzonder. Ze laat zien dat je kunt proberen te begrijpen waar het kwaad en onrecht in de wereld vandaan komen, zonder het goed te keuren. Je kunt alle kanten zien en tóch kiezen om je uit te spreken tegen onrecht.



Talking Heads – Stop Making Sense (Live)

Eigenlijk ben ik Talking Heads nu pas écht aan het ontdekken (ik ben altijd een laatbloeiër met alles). Tijdens het schrijven van mijn nieuwe album, *Evenings Are for Falling In Love*, zag ik de film van dit live album op een hele bijzondere avond, waarover ik schrijf in *The City*. De bewegingen van David Byrne inspireerden me om zelf meer te experimenteren met dans en choreografie in mijn liveshow. Ik bewonder zijn vermogen om volledig in de muziek op te gaan. Die vrijheid en authenticiteit vind ik ontzettend inspirerend.



Lana Del Rey – Norman Fucking Rockwell

Wat ik zo mooi vind aan Lana Del Rey, is dat ze zich niet laat binden aan één genre. Toch herken je haar meteen zodra je haar muziek hoort. Dit album vond ik zo mooi dat het mijn nieuwe plaat onbewust behoorlijk heeft beïnvloed. Vooral de combinatie van gitaar en analoge synthesizers vond ik prachtig. Ik dacht: waarom ook niet? Hiervoor had ik mijn sound vooral gevonden in de piano, maar juist door open te staan voor nieuwe geluiden ontdek je soms onverwachte mogelijkheden. Daarom wil ik een artiest zijn die blijft zoeken naar uitdagingen, nieuwe klanken en manieren om mezelf te blijven vernieuwen.



BODEGA **All Inside Aquarium**

Precies twee en een half jaar na het sterke *Our Brand Could Be Yr Life* is de New Yorkse band Bodega terug met haar vierde album. Het vijftal kwam in de loop der jaren steeds verder van het postpunk-etiket af te liggen. Punky artrock is een veel betere omschrijving, zeker nu ze getracht hebben om *All Inside Aquarium* te laten draaien om sterke melodieën en sexy hooks. De titelsong van het album is uitgebracht als eerste single; een nummer met stevige gitaarpartijen, waarbij frontman Ben Hozie de 'slacker-indie'-energie van de jaren negentig laat herleven. Referenties zijn Stone Roses en Jane's Addiction. Ook de rol van Nikki Belfiglio moet genoemd worden. Naast percussie zingt zij ook en is zij bepalend in het visuele aspect van Bodega. Ze weten als band met hun dansbare sound grote thema's aan te snijden en verliezen daarbij hun eigen kijk op zaken niet. *All Inside Aquarium* biedt twaalf nieuwe troefkaarten voor hun altijd strakke liveshows. (Erik Damen)



NIELS BUIJS **Carouser**

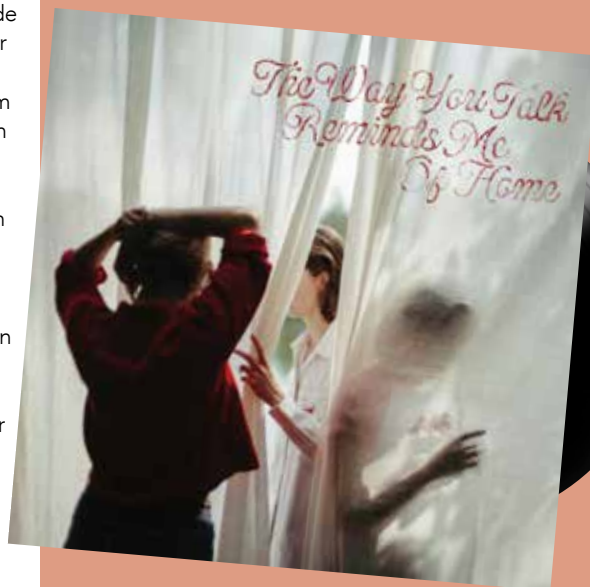
Soms laat je je als recensent verrassen. Luister je naar een album van een onbekende artiest die direct je aandacht grijpt. Zo ging het met *Carouser*, het tweede album van Volendammer Niels Buijs. Een album met een keur aan stijlen: americana, folk, country, blues en soul. Het levert 12 knap geknutselde liedjes op waarmee Buijs zich stevig nestelt in een bijzonder muzikaal landschap vol toetsen, blazers, banjo en viool. Hij creëert op de opvolger van *The Lowlands* uit 2024 een prettige dynamiek door zijn fijne stem en sterke muzikanten. Om snel te ontdekken, die Niels Buijs. (Hans van der Maas)



CHARLOT **Evenings are for Falling in Love** **(LAB Music)**

Twee jaar na het succesvolle debuutalbum 'Lost Like Alice', komt CHARLOT, het project van Lotte Mulder, met nieuw werk: 'Evenings Are For Falling In Love'. Gedurende het album kom je erachter dat verliefd worden niet altijd over een ander gaat, maar dat er ook ruimte moet zijn om van jezelf te leren houden. In het begin van het album verwerkt ze nog de pijn van onbeantwoorde liefde, zoals in het kwetsbare nummer 'Moth To A Flame'. Halverwege komt ze tot de realisatie dat we zelf in de hand hebben hoe we ons leven regisseren en interpreteren. 'We can choose to stop projecting. Only then we'll see the truth.', zingt ze in 'The Projector'. Het album eindigt met de titelsong, een conclusie waarin ze juist in kleine momenten leert aanwezig te zijn en daarin rust te vinden. Muzikaal blijft het geluid trouw aan de cinematografische artpop, met synthlagen, ritmische baspartijen en intiem piano- en gitaarspel. Ze begeleiden haar engelachtige stem die poëtische teksten moeiteloos bij je binnen laat komen, mits je dat zelf toelaat. (Liz Bosman)

LUISTERTRIP



BLUAI **The Way You Talk Reminds Me of Home** **(News/Unday Records)**

De Belgische band BLUAI maakte met *Save It For Later* een van de betere albums van 2024, al had helaas niet iedereen dit door. De uit drie vrouwen bestaande band maakte indruk met een fraaie mix van Amerikaanse rootsmuziek, indierock en pop en imponeerde met de bijzonder mooie stem van Catherine Smet. Die stem staat ook centraal op het tweede album van de band en ook *The Way You Talk Reminds Me Of Home* is een bijzonder werk. De zang op het album klinkt nog wat mooier en indringender dan op het debuutalbum en ook in muzikaal opzicht maakt BLUAI nog wat meer indruk met een bijzonder klinkend en vaak subtiel geluid, dat volledig in dienst staat van de zang. De songs zijn wat ingetogener dan op *Save It For Later*, maar dit komt de zeggingskracht van de songs alleen maar ten goede. Het is allemaal prachtig geproduceerd door Isabel Gracefield, die heeft gezorgd voor een aangenaam, maar ook interessant geluid, dat niet zo makkelijk meer in een hokje is te duwen. Het debuutalbum van BLUAI is nog altijd prachtig, maar op *The Way You Talk Reminds Me Of Home* is de Belgische band de belofte van het eerste album opeens ver voorbij. (Erwin Zijleman)

LUISTERTRIP



DIIV ZIRP!

(Universal/Fantasy Recordings)

Wie had gedacht dat DIIV zo'n consistente band zou worden? Het leek niet lang geleden dat de shoegazers hun shows afraffelden en zes jaar over een plaat deden. Inmiddels kondigen ze de ene na de andere tour aan en blazen ze iedere bezoeker omver. Ook brengen ze slechts twee jaar na Frog in Boiling Water met ZIRP! een nieuwe plaat uit. Hoewel op openingsnummer The Fountain de invloed van My Bloody Valentine nog duidelijk hoorbaar is, klinkt de band over het algemeen een stuk lichter. Trillions is haast electropop. Dit geluid, dat ze zelf 'The New Alternative' noemen, is mede te danken aan producer A.G. Cook, die onder andere samenwerkte met Charli XCX. DIIV heeft tegenwoordig ook meer te vertellen over de wereld. Zo uitten ze op Frog in Boiling Water kritiek op hoe de maatschappij ongevoeliger voor de wereldproblematiek wordt. Voor ZIRP! trekken de doempredikers echter hun toga uit en tonen ze... een overhemd met stropdas. Ze richten hun pijlen namelijk op de zakelijke houding van de muziekindustrie, waarbij het belangrijkste doel is om gevonden te worden door algoritmes en zo veel mogelijk streams te krijgen. Een cynische boodschap, maar stiekem is het DIIV een keer gegund. (Laurence Tanamal)



CARO

Returning to Innocence

Caro Emerald werd The Jordan en is nu weer Caro. Onder die naam omarmt ze alles wat ze als zingend mens in haar leven gedaan heeft. Haar nieuwe album *Returning to Innocence* is een muzikaal verslag van een doorgewinterde artiest die onderwerpen als kwetsbaarheid, eerlijkheid, verlangens, hebzucht, mankementen en afscheid in veertien liedjes de hoofdrol laat spelen. Prijsnummers zijn *Already Lost*, *I Can't Win*, *Call The Shots*, *Godness*, *The Guy Bangs*, *Superstar* en *Lose Our Heads*. (Stef Ketelaar)



CLAUD

Me and the Music

Claud is een protegee van Phoebe Bridgers en een van de eerste muzikanten die een album mocht uitbrengen op haar platenlabel Saddest Factory Records. Met *Super Monsters* leverde Claud direct een topalbum af en ook opvolger *Supermodels* mocht er zijn. Dat Phoebe Bridgers het talent van Claud goed heeft ingeschat, is ook weer te horen op *Me and the Music*, dat mede werd geproduceerd door niemand minder dan John Congleton, die de indiepop van Claud heeft voorzien van nog net wat meer glans. (Erwin Zijleman)



DEATH VALLEY GIRLS

Welcome to Earth

Op *Welcome to Earth* neemt de garage psych-punk pop van Death Valley Girls een heel persoonlijk karakter aan. Zangeres Bonnie Bloomgarden verloor haar huis in de Californische bosbranden. Kort daarna overleed haar hond. Die gebeurtenissen vormden de inspiratie voor een groot deel van de plaat. *Welcome to Earth* gaat over rouw en voortdurende verbinding. Het album is geen deprimerende domper, integendeel. Met harmonieën, saxofon excapades en groovy gitaarriffs is de plaat een viering van verbinding en herinnering. (Nijs Flesseman)



GLORIA DE OLIVEIRA

The Lying Swans

Als je haar muziek beluistert, verwacht je dat Gloria de Oliveira's wortels in IJsland liggen, maar ze is Duits-Braziliaans. Gloria heeft zowel drama, muziek als beeldende kunst gestudeerd, maar begon haar carrière in 2012 in de filmwereld. In 2017 ging ze zich met muzikale projecten bezighouden. *Fading Faces*, de eerste single van dit derde album, is, zoals de klanken al doen vermoeden, in IJsland opgenomen. Het lied combineert op een fascinerende wijze een dromerige zanglijn met vrolijke beats. *The Voyager* is meer laid-back met een prachtige fluitpartij. *Wounded Birds* is een spoken word-bijdrage van Tor Lundvall. Gloria is gefascineerd door proza en poëzie. De albumtitel en openingstrack *Leda Saw Eyes* refereren aan de Griekse mythe van Leda en Zeus, die zichzelf als zwaan vertoont. Kortom: op dit derde album laat Gloria zien hoe veelzijdig ze is. Ze werkte samen met onder anderen drummer Matt Chamberlain (bekend

van zijn werk voor Tori Amos en David Bowie), gitarist Lennard Zander en harpiste Marilu Donovan. (Rosanne de Boer)



DJRUM **DJ-Kicks: DJRUM**

Als je het niet kent, is DJ-Kicks iets om in te duiken. In tegenstelling tot wat de naam suggereert, varieert de (85-delige!!) reeks mixen en albums van jazz tot drum-'n-bass en techno. De Engelse DJRUM past dus perfect met zijn multi-style mix van jazz, acid, ambient en (vooral) dubstep. Vlot gemixt, tot op het zenuwachtige aan toe, met allemaal psychotische sounds, zet deze mix je in extase op het puntje van je stoel, tot je na 70 minuten en 33 tracks uitgeput, voldaan en doorgedraaid van je stoel valt. Heerlijk! Knallen! (Frank Renooij)



DRAGONFLIES 👍 **Dragonflies** **(BMG)**

Dhani Harrison, zoon van..., is nog een relatief onbekende bekende in de muziekwereld. De sterk op z'n vader lijkende Dhani heeft bepaald niet stilgezeten. Hij debuteerde in

2006 met zijn uitstekende popband Thenewno2. Maar zowel met deze band als met zijn soloalbums, met overwegend elektronische muziek, werd hij niet echt bekend bij het grote publiek. Onlangs sloeg hij zijn handen ineen met de vermaarde Radiohead-producer Nigel Godrich. Het resultaat is een intrigerend album, met de bandnaam Dragonflies als titel. Harrison, op gitaar en vocals, beweegt zich organisch door de soms zevende laid-back, soms voortstuwende en pompende beats, ingestuurd door de bas van Godrich. En met Godrich aan boord is het ook niet verwonderlijk dat de sound veel raakvlakken heeft met de muziek van Radiohead. De song Straight Line had dan ook zo op Kid A kunnen staan. Met een aantal shows van Dragonflies in de planning is het niet ondenkbaar dat een groter publiek de muzikant Dhani Harrison gaat leren kennen en waarderen. (Luc van Gaans)



DUMMY **Do You Love the Colour of the Sky?**

Dummy is een band in vorm. Het vijftal uit LA heeft met de derde langspeler bovendien een ambitieuze sprong gewaagd. Hun muziek is niet alleen elektronischer, maar ook steeds resoluter gaan klinken. Dat hoor je op een fijn uitgesponnen track als Squeaky Wheel, waarin echo's doorklinken van Stereolab en The Notwist (en zelfs de stadsgenoten van No Age). Ook de vanzelfsprekendheid waarmee de opgewekte breakbeatpop van Omen Globe uitmond in de stemmige ambient van C.B.B.S.I.M.M.P.W.M. - pure klasse! Het ontbreken van een echte hitsingle deert niet eens zo; het zelfvertrouwen dat uit dit album spreekt, is al opwindend genoeg. (Max Majorana)

LUISTERTRIP



DINNER PARTY **Watchu Bringing?**

(Sounds of Crenshaw/EMPIRE)

Wat breng jij mee naar het etentje? Als het antwoord zou zijn een smörgåsbord met Kamasi Washington, Robert Glasper, Terrace Martin en 9th Wonder, met een garnering van Phoelix, zou de kamer even stilvallen. Vol verwachting. Dat moet rijkelijk smaken! Stuk voor stuk zijn het de culinaire hoogstandjes van de contemporaine jazzkeuken. Ware zwaargewichten die meestal kiezen voor een bacchanaal aan genres. Een feest der herkenning. Maar tezamen kennen ze plotseling de kunst van het weglaten. Dan zijn ze de insalata caprese van de pranzo di festa. De vis, de citroen, de olie, de peper. Voor artiesten van hun statuus klinkt Dinner Party verdomd minimalistisch. Maar piekfijn, zoals het hoort bij een eeuwenoud beproefd recept. Compacte songs, simpele hooks, catchy zanglijnen en magische melodieën die zich door de bezwerende kracht van herhaling in je onderbewustzijn nestelen. Met 9th Wonder achter de MPC, verliest ieder nummer de grens tussen gesampled en live. Tussen heden en verleden. Tussen groots en klein. "Sometim^z less is more. You better leave that old thing alone," zingt de te vaak onbezongen Phoelix met zijn fluwelen stem. In hetzelfde nummer herhaalt hij het credo If It Ain't Broke. Misschien te vaak, want voor liefhebbers van de delen uit de som zullen mogelijk afknappen op teveel van hetzelfde, of te weinig pit. Er staan in ieder geval nul pepertjes naast op de kaart. (Stef Mul)

Interview

DIIV (Zachary Cole Smith)

De camera klikt aan, het gezicht van Zachary Cole Smith verschijnt op mijn laptopscherm. Op de achtergrond klinkt rumoer. "Hold on, Interpol is soundchecking", zegt Smith. Tijdens hun tour door Amerika met Interpol neemt de frontman van DIIV de tijd om met ons te praten over (laat)kapitalisme, hun nieuwe sound (of is het toch een politieke filosofie?) genaamd 'The New Alternative' en het nieuwe album ZIRP!

(Door: Lotte Hurkens)



Van binnen naar buiten

Al sinds 2011 maakt DIIV platen in het hoekje van indierock, shoegaze en dreampop. Tot en met *Deceiver* (2019) leek het vaak naar binnen te keren; Smith had een getroebleerd verleden met drugs en mentale gezondheid. Waar *Deceiver* nog terugkeek op het overwinnen van innerlijke demonen, keek de vorige plaat, *Frog in Boiling Water* (2024), naar buiten: naar de wereld en haar ondergang. Als kikkers die langzaam

in een opwarmende pot doodkoken, zo lijkt ook de mensheid ook langzaam (figuurlijk) op te warmen. Hun nieuwste album ZIRP! (ook wel Zero Interest Rate Policy) lijkt hier thematisch op voort te bouwen. Muzikaal gezien doen ze echter een stap in een andere richting.

A.G. Cook

"Naarmate we verder komen in een inmiddels behoorlijk lange muzikale carrière, vergeet je soms waarom je

in de eerste plaats muziek wilde maken. We wilden even op de resetknop drukken en meer plezier terug in het proces brengen. A.G. heeft daar een grote rol in gespeeld." A.G. Cook klinkt voor een buitenstaander misschien niet als de meest voor de hand liggende producer voor DIIV. Hij werkte eerder met artiesten als Charli XCX en Caroline Polachek, die qua sound niet in de buurt van DIIV komen. Tijdens het maken van ZIRP! was A.G. Cook ook bezig met de productie van Charli XCX' recente album. "En ik zie behoorlijk wat overeenkomsten tussen die platen, wat betreft de bijdrage van A.G. eraan", vertelt Smith. Toch bleek het een perfecte keuze voor DIIV: "Het voelde alsof we een vergelijkbaar gevoel voor humor en een soortgelijke muzieksmaak hadden, en ook de gedeelde intentie om het gesprek over onze eigen muziek steeds verder te brengen en op zoek te gaan naar iets nieuws. Voor mij was het eigenlijk een perfecte ontmoeting van gelijkgestemden."

Een financiële ineenstorting

ZIRP! – en tracks daarop zoals 'The Crash' – hebben met één ding te maken: financiële ineenstorting. De enorme investeringen in tech- en AI-bedrijven, tegen de achtergrond van jarenlang extreem lage rentes, creëren volgens Smith een enorme bubbel. Wanneer die knapt? "Ik denk dat dat een soort onvermijdelijkheid is van de wereld die we hebben gecreëerd, in het kielzog van het economische beleid van Zero Interest Rate Policy." En wanneer dat gebeurt, is niet alleen Amerika de klos. Ook buiten de Verenigde Staten kunnen de gevolgen voelbaar zijn. "Het is grappig dat we een album hebben gemaakt dat gaat over het Amerikaanse economische beleid, want er is letterlijk niets saaier om over te praten. Maar het is wel wat deze helse situatie heeft gecreëerd waarin we ons bevinden en de toekomst van zoveel mensen in gevaar heeft gebracht, weet je?"

Het nummer 'The Crash' wordt opgevolgd door de track 'Trillions', geschreven vanuit het perspectief van miljardairs met een oneindige hoeveelheid geld. Ook de bijgaande videoclip kruipt in de huid van een miljardair: geldbiljetten vliegen in het rond. "Ik schrok er wel een beetje van toen ze ons die stapel geldbiljetten voor het eerst gaven", vertelt Smith. "Ik voelde me er fysiek ongemakkelijk bij, ook al waren ze nep; ze leken ontzettend echt." Voor de videoclip van 'The Crash' hebben de bandleden zich ook in het kapitalistische uniform – ook wel bekend als een pak – gehesen en flaneren ze in een exorbitant chique villa. "Het voelde zo bizar om daar te zijn en te denken: je hebt dit allemaal en wil nog steeds meer geld op je bankrekening hebben." Het was leuk om een dagje rijkelui te kunnen spelen, maar het voelde voor de bandleden ook wel als een opluchting om weer uit die rol te stappen aan het eind van de dag. "Er zit zo'n diepgaande leegte in die rijkdom, maar het was leuk om een beetje te spelen met de propaganda die het kapitalisme in stand houdt: het idee dat het jou zou kunnen overkomen. Maar ten eerste: het

overkomt jou niet. Ten tweede: ik denk niet dat iemand met zoveel geld gelukkig is. Het is gewoon zo inhumaan en antisociaal dat het allemaal ontzettend leeg voelt."

Peuter als cameraman

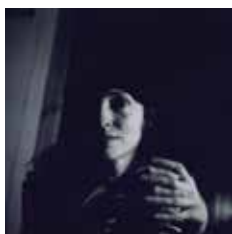
Een andere track van het album, 'The Kid', heeft ook een mooie bijgaande videoclip gekregen, met uitstekend camerawerk – door Smiths driejarige zoontje! "Dat was zo'n leuke dag!", vertelt Smith met een grote glimlach. "Het was een herinnering om het plezier vast te houden en om risico's te nemen." Als Smiths zoontje die dag toevallig geen zin had gehad om met een camera te spelen, dan had de band mooi 5000 dollar uitgegeven aan studio en materialen voor niks. Gelukkig leek de peuter dolgraag met een enorm dure camera te spelen. "Ik ben ook zo blij met het resultaat", vertelt Smith. "Met een peuter die je filmt, blij je als band toch minder bezig te zijn met: 'Zien we er wel cool uit?' en meer met in het moment zijn."

Door zijn kinderen is Smith niet alleen op de set meer in het moment, maar ook in zijn dagelijks leven. "Het leven in het moment waarderen heeft ook echt invloed gehad op de sound van het album en de manier waarop we het album benaderen", vertelt Smith. Het vorige album, *Frog in Boiling Water*, was geschreven voordat zijn eerste kind geboren was. "Dus dan ben je aan het nadenken over al die grote dingen, zoals: wat doe ik in de wereld? Je denkt aan de wereld op een heel uitgezoomde manier en je bent vol met conflicten en existentiële dilemma's." Toen hij ZIRP! aan het maken was, renden er inmiddels twee kleine kinderen rond bij hem thuis. "Ik leerde zoveel van mijn kinderen; het maakte deze plaat veel meer 'in het moment' en weer met veel plezier."

***"De miljardairs in de
krokodillenkuil gooien,
dat zou geweldig zijn!"***

The New Alternative

Met kinderen in zijn leven werd het ook tijd voor Smith om een radicaal optimistische kijk op het leven aan te nemen. Tegelijkertijd met dit radicaal optimisme, komt 'The New Alternative' om de hoek kijken. Zo noemt de band hun nieuwe muziekstijl ook wel. Maar verwijst dit naar hun genre, of naar hun nieuwe politieke filosofie? "Capitalism, There Is No Alternative", Smith quote de beroemde slogan van Margaret Thatcher. "Heb je Capitalist Realism niet gelezen? Het is zo'n dun boek!" Het boek van Mark Fisher bespreekt kapitalisme, waarbij Fishers punt, kort samengevat is: het is makkelijker om je het einde van de wereld voor te stellen, dan het einde van kapitalisme. Zo, dat is geen makkelijke kost. "Maar er is wél een alternatief voor het kapitalisme", volgens Smith. "Ik denk dat een groot deel van onze plaat gaat over het idee van het herbouwen van de samenleving in de nasleep van de onvermijdelijke ineenstorting. De track 'Underground', en zelfs een nummer als 'The Glow', heeft het over dat idee van herbouwen. En dat is dus een deel van de hoop: dat we kunnen ontsnappen aan de hersenspoeling van het kapitalisme. Er is een alternatief. Kapitalisme is niet het eindresultaat van de mensheid."



EX:RE 👍

**Save As
(4AD/Beggars)**

Save As was er bijna niet gekomen. Ex:Re wilde het eigenlijk bij één album houden. Maar sinds haar solodebuut had ze alweer veel muziek verzameld. Eenmaal in de

studio met Fabian Pryn, was ze om. Ex:Re, in het dagelijks leven Elena Tonra, frontvrouw van indieband Daughter, legt haar geheugen vast in muziek. Door het vast te leggen kan ze later terugkeren. Dat is meteen het losse thema van dit album. Hoe herinneren we gedachten en gevoelens uit het dagelijkse leven? Het overdenken dat je soms gevangen houdt. Waar vluchten we heen om te ontsnappen aan de werkelijkheid? Niet echt gemakkelijke kost. Maar dat interesseert haar niet. Ze stort haar aangeboren somberte graag over je uit. Dat resulteert in sfeervolle en melancholische muziek. IJle zang met sobere, ruimtelijke muzikale aankleding. Af en toe ongemakkelijk en dissonant. Qua sfeer doet het mij denken aan Kaleidoscope van Siouxsie and the Banshees, maar dan menselijker en minder kil en afstandelijk. (Marcel van Vliet)



THE FLOWER KINGS 👍
HOPE

(InsideOutMusic/Sony Music)

Er zijn van die releases waar muziekliefhebbers reikhalzend naar uitkijken. Voor velen is een nieuw album van het Zweedse The Flower Kings zo'n moment. De band staat

immers altijd garant voor kwantiteit en hoogstaande kwaliteit. Ook op dit inmiddels alweer achttiende(!) studioalbum worden de progrockliefhebbers wederom niet teleurgesteld. Geopend wordt met World Spinning - The Final Curtain. Verdeeld over 3 tracks bestaat dit nummer uit 5 delen en vormt het gelijk een progrock-binnenkomer van jewelste van ruim 18 minuten. Centraal staat echter het bijna 30 minuten tellende epos Gods Of Rome, ook weer opgesplitst in verschillende delen. Een overrompelend werkstuk waarin alle facetten van deze grootmeesters samenkomen. De instrumentbeheersing is van een buitenaards niveau en door de beschikbare 5.1 Dolby-mix kristalhelder. Inmiddels bestaan The Flower Kings 30 jaar en, zoals gezegd, toe aan hun achttiende release, maar van enige sleet of herhaling is geen enkele sprake. Het was het wachten wederom meer dan waard! (Emiel Schuurman)



MOSS

**Lost in Motion
(Excelsior)**

LP, LP coloured, CD

Moss is een echte Excelsior-band, die al ruim twee decennia niet meer weg te denken is van het alternatieve label. Een nieuwe plaat van de band waar voorman Marien Dorleijn keer na keer zijn musici weet te inspireren, is dan ook steeds iets speciaals! Stond het vorige 6e album HX in het teken van verlies, afscheid, tegenslag en aanvaarding, Lost in Motion kent als leidmotief

ouder worden, veranderen, en toch telkens doorgaan. Een positief conceptalbum dus! De ruimtelijke weergave in de opnamen zorgt voor openheid, die Dorleijns stem prachtig doet uitkomen. De synths in Can I Do It, geruggensteund door sacrale zang, zorgen voor een tijdreis zowel naar heden als verleden in Pet Shop Boys-achtige sferen. Love is een standard met meerstemmige koorzang à la Queen. In Fujisonic lijkt een vraag-antwoordspel aan de gang: "Going back and forth waiting for comeback". Het korte The One Around is het rustpunt van het album, zoals Girl dat is op het Beatles-album Rubber Soul. Magnesium II kent Lennon-achtige sferen dankzij de zang en de omfloerste pianoklanken. Zo zit iedere song van het album vol weemoed, nostalgie! Maar steeds blijft het ontegenzeggelijk Moss! Een plaat om van te houden! (Koos Schulte)



GODFLESH

Decay

Godflesh wordt samen met Ministry gezien als de pionieren van de industriële metal. Sinds debuut Streetcleaner (1989)

mengt Godflesh zware gitaren met kille slagen van een drumcomputer, de statige, sonore tonen van de basgitaar en effectief geprogrammeerde spookachtige en ijskoude geluidsfragmenten. Op het recente en inmiddels elfde album Decay klinkt de band als een grote fabriekshal ten tijde van de industriële revolutie. Alles is eindig en tijdelijk. Hun thuishaven is niet voor niets Birmingham, het industriële hart van Engeland. (Menno Valk)

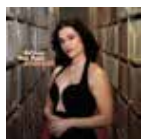


GOTTS STREET PARK

Somewhere Between

Al ruim een decennium maken deze drie vrienden uit Leeds muziek samen. Gotts Street Park schommelt tussen soul, jazz

en R&B en daarmee weten ze een volledig eigen geluid te produceren. Somewhere Between voelt nog net iets zonniger dan zijn voorgangers. Met vrolijke melodieën en warme klanken ontstaat er een ideaal canvas voor diverse gastartiesten, waaronder Matt Maltese & Celeste, om zichzelf tentoon te stellen. Een perfecte plaat om te draaien nu de laatste zomerse stralen door het raam vallen, want het is toevallig ook exact hoe dit album klinkt! (Ruben de Melker)

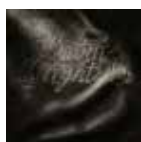


ESTHER VAN HEES

Nazomer

Op Nazomer put zangeres Esther van Hees uit het rijke Nederlandstalige liedrepertoire, met werk van onder

anderen Ramses Shaffy, Drs. P., Ruud Bos en Friso Wiegersma. Opvallend is hoe de nummers samen één verhaal vertellen over liefde, verlies, afscheid en vergankelijkheid. Van Hees zingt met een warme, doorleefde stem en weet de teksten alle ruimte te geven. Met Bert van den Brink, Tim Langedijk, Jeroen Vierdag en Marcel Serierse beschikt ze bovendien over een eerste klas jazzbezetting. Nazomer is melancholisch, sfeervol en verrassend indringend. (Jos van den Berg)



HOLY MOTORS

Heaven's Night

Broeierig, dat is de sfeer van het nieuwe album van Holy Motors. De Estse band bereikt op hun derde officiële album een

ongekende intensiteit. De songs van het vijftal kennen een dramatische opbouw, zoals in een niet-bestaande film. Die film zou dan zeker een zelfde sfeer als Twin Peaks hebben. De band heeft goed geluisterd naar soortgelijke muziek. Maar geeft er een geheel eigen draai aan. Hun eerste twee albums werden al goed ontvangen en nu de climax. Prachtig album. (Erik Mundt)

LUISTERTRIP



HERMANOS GUTIÉRREZ

Los Ojos Del Cóndor

(Easy Eye Sound/Condor)

Hermanos (gebroeders) Gutiérrez bestaat uit de Zwitsers-Ecuadoriaanse broertjes Estevan en Alejandro Gutiérrez. Trefwoorden voor hun muziek zijn volgens hun platenmaatschappij Ambient, Latin, Western. Dat klopt zeker, maar het is wat kort door de bocht. Zo liet hun prachtige album 'Sonido Cósmico' uit 2024 ook heel wat space-achtige gitaren rondzweven. Op het nieuwe album 'Los Ojos del Cóndor' laat het geluid van de broers je hoog over de Andes vliegen. Thema van het album: de kracht, schoonheid en wijsheid van de majestueuze condor, die over het Andesgebergte vliegt en zweeft. In hun eigen woorden: "In the traditions of many Indigenous peoples of South America, the condor is regarded as a sacred connection between the earthly world and the world above". De filmische muziek neemt je mee naar het landschap van de Andes, waar Hermanos Gutiérrez rondtrekken – met één Condor-ei – op zoek naar het nest waar het hoort te liggen. De instrumentatie beperkt zich hoofdzakelijk tot akoestische gitaar met nylon snaren (die Estevan op achtjarige leeftijd kreeg van zijn vader), lapsteel en orgel. Estevan: "I really love Los Ojos Del Cóndor because we try to go back to the roots when we started as just two guitars". Naast Estevans akoestische gitaar hoor je Alejandro op de charango en lapsteel. Alejandro: "This is a love letter to South America". 'Los Ojos del Cóndor' is geproduceerd door Dan Auerbach (The Black Keys) en opgenomen in diens Easy Eye Sound-studio in Nashville. (Fons Delamarre)

28 OKT
CARAVAN PALACE

2 NOV
THE FATAL FLOWERS

8 NOV
MACY GRAY

9 NOV
CARO

20 NOV
PITOU

20 & 21 NOV
FROUKJE

22 NOV
TRIGGERFINGER

28 NOV
THE VEILS

28 NOV
**SUBTERRANEAN
STREET SOCIETY**

29 NOV
THE SCENE

1 DEC
**MATTHEW AND
THE ATLAS**

4 DEC
**DAWN BROTHERS
& FRIENDS**

18 DEC
BERTOLF

27 DEC
**PACESHIFTERS
PLAY NIRVANA**

8 JAN
DEWOLFF

27 JAN
VANWYCK

29 JAN
**YOUNG GUN
SILVER FOX**

SPOTGRONINGEN.NL



INSOMNIUM **Netherworlds** (Century Media Records/Sony Music)

Een van de vaandeldragers van de melodische death metascene is het Finse Insomnium. Met nog geen enkel zwak album op hun

palmares zijn de verwachtingen voor dit tiende werkstuk dan ook weer hoog. We kregen alvast een voorproefje middels twee vooruitgeschoven tracks: het heerlijk beukende Shadowlife en het snelle en fellere Gleam In The Black. Beide nummers lieten al het vertrouwde Insomnium-geluid horen en blijken een uitstekende referentie te zijn voor dit nieuwe werkstuk. Ook de langere, meer progressieve tracks als The Hour Grows Late en Journey's End weten moeiteloos de aandacht vast te houden en bewijzen eens te meer de klasse van de band. Ook tekstueel gaat de band verder op de ingeslagen weg, handelend over tragiek, eenzaamheid en verlies. Samenvattend kan gesteld worden dat Netherworlds een zeer solide, sterk album is geworden dat het vertrouwde Insomnium-geluid in ere houdt. Fans van kwalitatief hoogstaande melodieuze deathmetal kunnen dit album moeiteloos aanschaffen. (Emiel Schuurman)



JEN **Any Questions?**

Er komt momenteel heel veel goede muziek uit België en de bron met nieuw talent is nog niet opgedroogd. Tussen alle nieuwe talenten van onze zuiderburen valt JEN zeker op. Jente Neels, die opereert onder de naam JEN, heeft met Any Questions? een fris klinkend popalbum gemaakt. Het is een popalbum waarop uitstapjes richting rockmuziek zeker niet worden geschuwd en ook het wat stevigere werk past uitstekend bij de stem van JEN, die tekent voor een serie lekker in het gehoor liggende maar ook interessante popsongs. (Erwin Zijleman)



JPEGMAFIA **Experimental Rap**

Zet je schrap: JPEGMAFIA is weer terug met een bak herrie. De rapper en producer uit Brooklyn windt er geen doekjes om en noemt het album simpelweg Experimental Rap, waarmee hij duidelijke verwachtingen schept en meteen het subgenre toeëigent. Zoals altijd is het album gevuld met onwaarschijnlijke samples en moeilijk volgbare beats, maar ditmaal leunt het meer op industriële genres zoals dubstep en metal. Experimental Rap is een energieke achtbaanrit waarin Peggy de grenzen van hiphop en überhaupt muziek opzoekt. (Steven van Gammeren)



TONY IOMMI

From the Dark

(BMG/Petting Zoo)

LP, LP red marbled, CD, SHM-CD, MC

Anthony Frank Iommi jr. (beter bekend als Tony Iommi) is voor veel mensen een van de belangrijkste gitaristen ooit. Een van de oprichters van Black Sabbath en daarbij ook gelijk een van de grondleggers van heavy metal. Black Sabbath is door de jaren heen veel veranderd. Dat is natuurlijk niet raar als een band in 1968 is opgericht en nog door heeft gespeeld tot 2025. En zelfs Iommi is er een tijd niet bij geweest. Ruim 60 jaar na de start van zijn muzikale carrière komt Iommi met zijn 5de soloalbum, *From The Dark*. Het eerste wat direct opvalt, zijn de loodzware toon en riffs die we gewend zijn van Iommi. Zijn Gibson SG, Laney-versterkers en plastic vingertopjes zijn onmiskenbaar. De rest van de mix past er perfect omheen. De vocalist Jørn Lande klinkt hierdoor ook als een dijk, al is het wel iets meer power metal dan je misschien zou verwachten. Dynamisch wordt het album mooi afgewisseld, maar nooit saai. Vooral het nummer *Death Wake* is een geweldig voorbeeld hiervoor. Al met al een fantastische plaat waarin je de vele jaren aan ervaring zeker terug hoort en die niet snel verveelt. (Janiek)



LUISTERTRIP



GROTE GEELSTAART **Wij Zinken + Van Reijnst** **(Eigen Beheer)**

Grote Geelstaart heeft nooit gepretendeerd een makkelijke band te zijn. Nooit een compromis gesloten. Zich nooit aan de muzikale regels gehouden. En juist daarom werd deze Zeeuwse wervelwind in 2025 een Popronde-sensatie. Want wat kan je doen als ze op het podium staan in je favoriete kroeg en de bizarre maatsorten je om de oren vliegen, behalve met open mond toekijken? Zonder moeite vestigde Grote Geelstaart zich als de meest ongrijpbare band van Nederland. Iets wat ze bevestigden op debuut-EP 'Van Reijnst'. Recent verscheen 'Wij Zinken', het tweede offensief van de band. Ook hierop leveren ze niet in aan intensiteit. Het is een grote explosie aan gelaagde en zorgvuldig gecomponeerde ontregeling. Zelden klonken intelligente compositiekeuzes zó chaotisch. De lange liedjes barsten van de tempowisselingen en dwarsverbanden. Bizarre gitaarpartijen volgen elkaar op, aangevuld met elektronische effecten en dubbele drums. 'Zanger' Luuk Bosma schreeuwt als een prediker zijn vervormde teksten door de microfoon, vaker onverstaanbaar dan verstaanbaar. Het klinkt meermaals een beetje als een onheilspellend staatsbericht. Sowieso is de muziek van dit Zeeuwse vijftal onheilspellend en ongemakkelijk. En dat neemt alleen maar toe hoe verder ze zinken. Wat een totaal unieke en absurde band. (Daan van Eck)



KING GIZZARD & THE LIZARD WIZARD **Alien Metal**

De gitaar staat nog wel op de binnenhoesfoto, maar is op Alien Metal verdwenen. Wat resteert is muziek uit een onbemande machinekamer: plompe housebeats, verminkte stemmen, water, fire, alles super. King Gizzard ligt vermoedelijk zelf dubbel en de luisteraar ook. Tot op kant twee Level Five wordt bereikt. Volledige autonomie. Ineens klinkt dezelfde kermis onheilspellend en dreigt een ingeblikte stem je af te maken voor staal. Grap of waarschuwing? Geen idee. Het verontrustende is dat het allebei werkt. (Wim Koevoet)



KURUPT AND DJ BATTLECAT **Tales from My Hood**

Verwacht moddervette producties van pionier DJ Battlecat met die onvervalste West Coast G-Funk-sound en de heerlijke laidback flow van Kuruft, in mijn ogen een lyricist die veelal onderschat wordt. Gastoptredens zijn er van zwaargewichten Snoop Dogg, Butch Cassidy en Soopafly. Maar ook new soul/funk-revelaties Charlie Bereal en Jane Handcock hoor je op meerdere tracks voorbijkomen. Met een kleine 40 minuten is de plaat kort, maar hij beklijft zeker. Een lekker Death Row Records-feestje voor tot in de kleine uurtjes. (Dirk Monsma)



MANIC STREET PREACHERS **The Holy Bible Live**

De loopbaan van de Welshe Manic Street Preachers kent naast hoogtepunten ook diepe dalen. Begin jaren 90 was de band berucht vanwege ruige glampunk. Na hun eerste succesvolle lp uit 1992 kende de tweede plaat minder succes, vooral dankzij de verslaving van bandlid Richey. In 1994 verscheen The Holy Bible, een album vol gotisch klinkende metal op tekst van Richey, die na deze productie spoorloos verdween! In 2014 werd het illustere werk in het Londense Roundhouse nogmaals gespeeld. Vervolgens zouden The Manics zich een belangrijke plaats in de rij van Britpopbands verwerven. Met het livealbum is een stuk muziekhistorie nu verlevendigd! (Koos Schulte)



JOHNNY MARR 🇬🇧 **The Age of Everything** **(BMG)**

In tegenstelling tot zijn voormalige The Smiths-collega Morrissey die de laatste tijd vooral op negatieve wijze het nieuws haalt, maakt gitarist Johnny Marr nog wel interessante nieuwe muziek en is zeker live zeer overtuigend. Ook op The Age Of Everything sprankelt zijn gitaar als vanouds, terwijl Marr ook voorzichtige uitstapjes richting reggae (That Feeling) en funk maakt. Als zanger heeft Marr een beperkt

bereik, maar hij forceert zichzelf nergens, zelfs niet als hij 'Everybody get crazy' zingt in de eerste single It's Time. Veel nieuwe fans zullen Marr met dit album niet voor zich weten te winnen, maar met The Age Of Everything levert Marr wederom een prima album af. (Henri Drost)



LIZZY MCALPINE 👍 **Angel**

(Sony/Indigo Blue)

Met dit album stapt Lizzy McAlpine definitief weg van de theatrale pop op 'five seconds flat' waarmee ze een TikTok-sensatie werd. Op Angel omarmt

ze volledig de folkinvloeden van Older. Haar zang wordt ondersteund door een hechte liveband en heeft soms een gospelachtige klank. Klassieke invloeden zijn subtiel door het album geweven: een Fleet Foxes-feature, Joni Mitchell als inspiratie en Nick Drake die gesampled wordt op A Car Wash and a New Pair of Pants. Waar haar vroege hits voor mij overgestileerd en overdramatisch voelden, kijkt ze hier veel helderder en volwassener naar haar relaties. Ze excelleert in het omschrijven van alledaagse, huiselijke taferelen en toont hoe ze zichzelf kwijtraakte aan anderen. Zelfbewust zingt ze op The Moon over draaien in banen om haar partner, in plaats van de hoofdrol in haar eigen leven te hebben. Waar ze zich op Older neerlegde bij die schade, durft ze op Angel voorzichtig meer ruimte in te nemen voor zichzelf. Zoals op Peach: "There is finally nowhere I can run / Nobody to hide behind." (Lotte Borst)



NICKELBACK 👍 **Everything Under the Sun** (Virgin)

Nickelback kennen we natuurlijk allemaal van How You Remind Me, de kneiterhit uit 2001 die op enig moment iedere vijf minuten te

horen was op een van de Canadese en Amerikaanse rockzenders. Het iconische nummer gaf de carrière van de Canadezen een ongekende boost, maar resulteerde ook in een internetmeme die begon met een paar grappen over de -veronderstelde- pretentieuze en commerciële stoerdoenerij van de band, en uitgroeide tot een vervelende en zwarte lastercampagne. Het verhaal hierover wordt uitgebreid belicht in de documentaire Hate To Love: Nickelback uit 2024. Op het elfde album Everything Under The Sun is Nickelback wederom op zijn sterkst; met de heerlijke rafelrand op de stem van Chad Kroeger, vlecht de band stevige riffs en aanstekelijke hooks in prachtig uitgewerkte en direct herkenbare stadionrocksongs die na een keer blijven hangen en hun kracht behouden. Chris Daughtry en Bryan Adams zouden er een moord voor doen. En staat er een nieuwe How You Remind Me op het nieuwe album? Probeer Bones For The Crowes! (Menno Valk)

LUISTERTRIP



GROTE KOMEET

Grote Komeet

(Burning Fik)

Gotu Jim is ondertussen een gevestigde artiest in Nederland, de personificatie van wazige nachten zonder einde. Maker van beklievende en hippe (hyper)popliedjes die het beste werken in de nacht. Voor het project Grote Komeet slaat hij de handen ineen met zijn muzikale wederhelft Jacob Dubbel, die net als Jim ook onderdeel is van het DJ-trio Not A Fan. En deze liedjes zijn niet gemaakt voor in de nacht. Nee, dit album bestaat uit fantastisch geproduceerde indietronicaliedjes die vooral doen denken aan LCD Soundsystem (met misschien een vleugje Spinvis). Ook heeft het wel wat weg van Meetsysteem, met dat elektronische geluidspalet en die ongrijpbare Nederlandse teksten. Al in 2019 maakte dit duo de demo's van deze liedjes, en gelukkig hebben ze er zeven jaar later voor gekozen om ze tóch het daglicht te laten zien. Wat zitten deze oerwurmjes namelijk goed in elkaar. Lekker avontuurlijk, vol vrolijke synths en gitaren, afgerond met interessante, vervormde vocalen. Melancholisch zoals Gotu Jim dat zo goed kan. Indrukwekkend hoe ze deze 80s sound zo fris en modern laten klinken. Al met al een fantastische Nederlandse release die zowel de cool kids als de oudere generatie zou kunnen waarderen. (Daan van Eck)

STEREO



TOM PETTY AND THE HEARTBREAKERS

ORIGINS 1971-1978



The
comprehensive
early years box
set, celebrating 50
years of Tom Petty & The
Heartbreakers

Available as 5LP + BluRay and
4CD + BluRay

Plus the album 'No Sleep
'Till L.A.' available
separately on LP and
CD

Release: November 6





NIEVE ELLA
How Long Will It Take?
(Artist Theory Records)

Er wordt al een tijdje reikhalzend naar uitgekeken, maar hier is-ie dan: het langverwachte debuutalbum van Nieve Ella. Op TikTok

brak ze al eerder door met kwetsbare nummers over volwassen worden. In 2024 was ze al een keer coverster van NME. Ook in Nederland groeit haar populariteit, mede door een paar goede concerten. Niets in haar jeugd in het rustige Shropshire leek een voorbode voor het leven dat ze nu leidt en de reis die ze maakt. Die reis is het thema van dit album. Het gevoel dat je ergens tussen twee punten bent. Niet meer terug kunt, maar ook nog niet bent waar je wil zijn. En wat is die eindbestemming eigenlijk? Een vaag doel dat aan verandering onderhevig is. Na drie altrock-EP's in de stijl van Wolf Alice, Wet Leg en The Last Dinner Party was het tijd voor een kleine koerswijziging. Ze bestudeert haar vraag nu in optimistische altpop. Recht voor zijn raap, met hier en daar zelfspot. (Marcel van Vliet)



THE PINEAPPLE THIEF
Far and Wide
(InsideOutMusic/Sony Music)

Slechts enkele weken na het uitbrengen van zijn prachtige soloalbum *Ghosts In The Park*, trakteert songschrijver Bruce Soord ons nu op een

spiksplinternieuw Pineapple Thief-album. Het is inmiddels het 16e studioalbum van dit fantastische Britse symfogezelschap. Het schrijven van mooie liedjes is en blijft een nobele kunst en Soord bezit dit componeertalent in ruime mate. Opnieuw levert hij een negental evenwichtige progrocksongs af die onverminderd blijven noden tot luisteren. Het markeert tevens het debuut van de groep op het prestigieuze label InsideOut, dat het hecht en coherent musicerende gezelschap maar wat graag verwelkomde. De plaat trapt af met het fijne symfonische titelstuk dat een catchy refrein bezit, gevolgd door het wat meer schurende stuk 'Hold The Ashes'. Maar er is ook ruimte voor fraai geconstrueerde symfoballads als 'Still Living' en 'This Empty Space', terwijl de meer heavy kant van de band tot uitdrukking komt in 'God Knows'. Ook zijn er wat langere epische tracks als 'Scattering Like Flies' en 'No Exceptions'. The Pineapple Thief maakt albums die eindeloos houdbaar zijn. (Joop van Rossem)



DANIELLE PONDER
Everything Has Changed

Deze soulvolle, Amerikaanse oud-advocate brengt met *Everything Has Changed* haar tweede langspeelplaat uit. In 2021 stapte Danielle Ponder (op 39-jarige leeftijd) definitief uit de advocatuur om zich volledig op haar muziekcarrière te kunnen richten. Debuut *Some of Us Are Brave* was wat mij betreft hiermee al een schot in de roos.

LUISTERTRIP



KIDS WITH BUNS
Bell Jar
(V2)

Sint-Niklaas strooit vroeg met cadeautjes dit jaar: het uit deze Oost-Vlaamse regio afkomstige indiepop-duo Kids With Buns komt 16 oktober met hun nieuwe album 'Bell Jar'. Vier jaar geleden maakte ik voor het eerst kennis met de prachtig diepe stem van Marie Van Uytvanck en het fluwelen gitaarspel van Amber Piddington in de Tolhuistuin in Amsterdam-Noord. Later die zomer zag ik hen opnieuw, als aangename verrassing tijdens de zomerfeesten in het Valkhofpark in Nijmegen. Toentertijd was het tweetal nog meer gefocust op delicate bedroom-pop. Op hun nieuwe album zijn ze geëvolueerd naar diepere en complexere geluiden, met onder andere gitaarstukken die mij lichtelijk doen denken aan The War On Drugs. De teksten zijn geïnspireerd op de relatiebreuken die beide leden bijna gelijktijdig doormaakten. Deze ervaring bracht het muzikale duo dichter bij elkaar en vormde de basis voor dit verfrissende en toch knusse album. Enkele singles, zoals 'best friend' en 'bell jar', werden al warm onthaald tijdens een sneak peek op Pukkelpop afgelopen augustus. Het album belooft een fijne afsluiter van de zomer en een goede inluiders van de herfst te worden. Begin december toert Kids With Buns door Nederland. Zet het album vaak genoeg aan en wie weet stopt de luisterpiet wel een kaartje in uw schoentje. (Melle de Jong)

LUISTERTRIP



JOHN COFFEY

Not Alone (Suburban)

Moeders, houdt jullie zonen binnen! John Coffey is terug met een nieuw album. De reputatie van de Utrechtse band is inmiddels bekend en berucht. De kans dat een optreden niet uitmondt in een moshpit met zweet is net zo klein als dat 'Not Alone' vol ballads staat. John Coffey is mouwen opstropen en gaan, volle bak. De energie spat er ook nu weer vanaf. Op vrijwel de gehele plaat wordt het gaspedaal ingetrapt en is het onversneden rock-'n-roll. Opener 'hang the choir' is wat dat betreft kenmerkend. Na de eerste 10 seconden weet je als luisteraar waar je aan toe bent. Zanger David achter de Molen schreeuwt bijkans de longen uit zijn lijf zonder dat het afbreuk doet aan de kwaliteit. Het gaat ook daadwerkelijk ergens over. Het album bevat thematiek zoals mentale gezondheid. Het nummer Not Alone gaat hier specifiek over. De fan die bekend werd als die jongen van het gevangen bekertje met bier staat centraal. Zijn overlijden maakte indruk op de band. Goed dat de heren weer terug zijn en knap hoe ze na al die jaren nog steeds relevant zijn in het genre. Gaat dat horen. (Willem de Man)

Ook op de nieuwe schijf is het raak en is het wederom de krachtige stem die je bij je kladden pakt. Luister naar God of You en je bent verkocht. Aanrader! (Said Ait Abbou)



RADIO FREE ALICE

What's In Between

10 november speelt RFA in de Tolhuistuin. Bij de aankondiging lees ik: "De band heeft iets mistigs en dromerigs, waardoor je het gevoel krijgt dat je hun nummers al eens eerder hebt gehoord, lang geleden." Een betere omschrijving bestaat niet. Deze jonge Australiërs uit Melbourne en omgeving grossieren in aanstekelijke muziek met een hedendaags geluid, duidelijk geïnspireerd door vroege postpunk en recentere acts als Interpol. Na diverse succesvolle EP's is het tijd voor het debuutalbum van deze band met een mooie toekomst. (Marcel van Vliet)



RAILCARD

Two Steps at a Time

Een dik jaar geleden zouden ze elkaar voor het eerst ontmoeten, maar hun debuut klinkt alsof ze al jaren op elkaar zijn ingespeeld. Heel verrassend is dat niet per se; frontvrouw Rachel Love, Ian Button en Peter Momtchiloff zijn zeer ervaren lieden uit de indiepop. Love begon haar carrière met Dolly Mixture, terwijl de beide heren het meest bekend zijn van Heavenly. Met de toevoeging van Allison Thomson op trompet en zang, dartelt Two Steps At A Time tussen aanstekelijke sunshine pop, dromerige vocalen en voortdrijvende ritmes, alsof ze altijd al bij de groten in het genre hebben gehoord. (Corné Ooijman)



CAROLINE ROSE

Gentling the horse at the Walt Whitman Mall

Caroline Rose worstelde tijdens de corona-periode met heftig liefdesverdriet en verwerkte dat in 2023 tot het indringende The Art Of Forgetting. Op hun nieuwe album doet hen een poging om terug te keren naar het jeugdige plezier van in een garage repeteren met je eerste bandje. Dat hoor je. Producer John Congleton laat de songs pittig klinken, maar bovenal laat Rose nu al zes albums op rij horen geweldige popsongs te kunnen schrijven - nu voor het eerst op hun eigen indielabel. Fans van Courtney Barnett kunnen deze blind aanschaffen! (Max Majorana)



NINA SIMONE

Verve Remixed // Nina Simone

Er zijn maar weinig artiesten wier muziek zoveel geremixed is als die van Nina Simone. Vaak vanuit Verve, Blue Note of een andere gelieerde platenmaatschappij, veelal vanuit een jazzy uitgangspunt, maar dit album is echt dance. House, welteverstaan, en nu gedaan door de grote namen van de huidige dance scene: denk aan Solomun, DESIREE, HAAi, Supershy en allemaal maken ze er compleet andere composities van dan hoe Nina ze ooit bedoeld zal hebben. Maar eerlijk is eerlijk: als je van house houdt, zijn ze wél LEKKER! (Jasper Koot)



ANDERSON .PAAK & CORDAE

Heavy Is the Crown

(Apeshit/Mass Appeal/Empire)

LP, CD, MC

Anderson .Paak en Cordae zitten al jaren op dezelfde golfengete. Wat begon als pure chemie op 'RNP' (2019), groeide uit tot een van de meest natuurlijke samenwerkingen binnen de hiphop. Op hun eerste gezamenlijke album, Heavy Is The Crown, krijgt die muzikale band eindelijk de ruimte die hij verdient. Het album draait om de balans tussen de serieuze uitdagingen van het leven en ongeremd plezier. De soulvolle muzikaliteit van .Paak vormt de basis voor Cordae's vlijmscherpe teksten. Samen bespreken ze de realiteit van succes en de verantwoordelijkheden tegenover hun families, zonder hun energie en speelsheid te verliezen. Die speelsheid komt goed naar voren op de single 'A Good Day', die barst van de nostalgie. Met een sample van Bill Withers' 'Lovely Day' en Fatman Scoops vocalen uit 'It's Like That', vormt het nummer een eerbetoon aan hun muzikale voorgangers. Ook verwijzingen naar Ice Cube, Cam'ron, Nas, Kendrick Lamar en de Backstreet Boys komen voorbij. In de videoclip doet Cordae zelfs het iconische dansje van Kendrick Lamar uit 'Not Like Us'. Het resultaat is geen geforceerde commerciële samenwerking, maar een album over broederschap, familie en twee artiesten die elkaar muzikaal én persoonlijk versterken. Hun plezier in het samen muziek maken spat ervan af. (Annabel Smeehuijzen)



JOHN COFFEY

Not Alone

„Talking helps. Singing helps. Screaming along helps.“

JOHN COFFEY proves that engagement and heavy rock 'n roll are a perfect match

Available now as Vinyl, CD,
Stream and Download!



Exclusive bundles & merchandise here at [LBR-Shop.com](https://www.lbr-shop.com)

LIVE: 10.12. BURGERWEEESHUIS, DEVENTER - 11.12. VERA, GRONINGEN - 17.12. ROTOWN, ROTTERDAM - 18.12. DYNAMO, EINDHOVEN

LUISTERTRIP



JULIA SABATÉ

Egoísta

(Coast to Coast/Eigen Beheer)

14 nummers, 14 hoofdstukken uit een dagboek. Op haar debuutplaat Egoísta geeft de Nederlands-Spaanse Julia Sabaté een bijzonder kwalitatief en gedurfd visitekaartje af, vol met energie, experiment en ijzersterke vocalen. De Spaans-Nederlandse artieste debuteert met een plaat over wat er gebeurt als anderen over je grenzen gaan, en over de les die daarop volgt: aan jezelf denken is niet automatisch egoïstisch. Het omarmen van dat egoïsme, is volgens haar de sleutel tot herstel en geluk. Elk nummer neemt een andere copingstrategie onder de loep, van ontregeling en twijfel tot schaamte, onzekerheid en eindeloos piekeren. Dat levert geen klaagzang op, integendeel. Julia laat een geluid van empowerment horen, waarin ze weinig aantrekt van wat anderen van haar vinden. 'No quiero ser egoísta por pensar demasiado en mí misma', oftewel: ik wil niet egoïstisch zijn door te veel aan mezelf te denken. Een vergelijking met een andere powervrouw, de Catalaanse Rosalía, die vorig jaar een van de meest geprezen albums uitbracht, is niet ver weg. Net als zij, schuwt Julia de eclectische kant van haar muziek en culturen allerminst. Op een natuurlijke manier weet ze die vaardig, samen met haar bandleden Koen Hermans en Ruben Sieben, op plaat te zetten wat resulteert in Egoísta. (Daan Hutting)



SUSANNE SUNDFØR

Revelations of Divine Love

De muziek van de Noorse muzikante Susanne Sundfør heeft nooit alledaags geklonken, maar op haar nieuwe album Revelations of Divine Love is ze nog wat verder verwijderd geraakt van de reguliere popmuziek. Ze maakte het album samen met de Britse pianist en organist Kit Downes en liet zich inspireren door een religieus boekwerk uit de veertiende eeuw. De muziek op het album doet klassiek aan en klinkt door de inzet van het kerkorgel ook pastoraal, wat eveneens geldt voor de zang op dit bijzondere album. (Erwin Zijleman)



THE TALLEST MAN ON EARTH

Just Beyond Endless Mountain (Pias/Anti-)

Er huist een magische levenskracht in het openingsnummer 'The Wildest of his Dream' op het nieuwe album van The Tallest Man on Earth. Zowel de minimale begeleiding als de stem trekken je Just Beyond Endless Mountain in en houden je daar prettig stevig tot het einde vast. De wereld om je heen kleurt instant groen en roze van zo veel schoonheid. Het lijkt wel alsof Kristian Matsson, de Zweedse man achter The Tallest Man on Earth, naast je zit en zacht in je oor fluisterzingt, terwijl hij de juiste snaren op zijn gitaar streelt. Soms is 3 minuten en 12 seconden genoeg om je voor 24 uur op te laden. Maar luister ook naar de resterende 11 nummers van het album waarop The Tallest Man on Earth verdergaat met waar hij sinds 2006 mee bezig is: hartverscheurende folkliedjes uitbrengen, die op de meest aangename manier door merg en been gaan. Alles wat het leven brengt op muziek zetten, je moet het maar kunnen. (Hans van der Maas)



TROPICAL FUCK STORM

Inflatable Graveyard Vol. 2

Tropical Fuck Storm komt weer aangestormd met knallende live opnames vol energie, chaos en gitarengeweld. Inflatable Graveyard vol. 2 is opgenomen in een uitverkocht TV Eye in New York. Net als vol. 1 is de plaat volledig onvoorspelbaar. Tropical Fuck Storm tilt de al geweldige studio opnamen naar een nog hoger niveau. Live komt de echte waanzin van de band naar boven met een intensiteit waar je nekharen van overeind gaan staan. De Australiërs laten zien dat hun reputatie als denderende liveact volledig terecht is. (Nijs Flesseman)



VACATIONS

Pursuit of Anything

Je verruult Newcastle voor Los Angeles en New York om van muziek je leven te maken, maar Australië blijft almaar in je

hoofd zitten; wat doe je? Campbell Burns maakte met zijn band Vacations een weemoedig indiepopalbum, mijmerend over verschillende levenspaden die elkaar onderweg blijven kruisen. De songs op Pursuit of Anything zijn met hun warme gitaren en weelderige synths (zoals op de fraaie ballad Holy Grail) bijzonder verzorgd: desoriëntatie klonk zelden zo loom en ontspannen. Fijn herfstplaatje, zeker voor liefhebbers van bijvoorbeeld Ducktails en Mac DeMarco. (Max Majorana)



WAY DYNAMIC Massive Shoe

Voor een van de beste liedjes van het afgelopen jaar hoeft je niet veel verder te zoeken dan 'Miffed It' van Way

Dynamic. Puur vanwege dat opvallende drumpatroon, de fantastisch plakkerige gitaarriff en de fluistervocalen van deze Australische folkmuzikant, die qua stem af en toe best wat weg heeft van Nick Drake. De rest van dit poëtische debuutalbum vol lieve artrock en minimalistische folkliedjes is net zo de moeite waard. (Daan van Eck)

LUISTERTRIP



TRIXIE WHITLEY Folded Time (News/Unday Records)

De in het Belgische Gent geboren Trixie Whitley liet al op jonge leeftijd horen dat ze de muzikale genen van haar veel te jong overleden vader Chris Whitley heeft meegekregen. Ze dook op in de band Black Dub, met onder andere Daniel Lanois en Brian Blade, maar begon al snel aan een solocarrière. Het leverde tussen 2013 en 2019 drie uitstekende albums op. Het zijn albums met een bijzonder klinkend geluid, maar de meeste opzien baart Trixie Whitley met haar rauwe en doorleefde stem. Het is best lang stil geweest rond de Amerikaans-Belgische muzikante, maar met *Folded Time* is ze gelukkig terug. Het is een album dat opvalt door een sfeervol, warm en wat broeierig geluid, dat zomaar van de hand van Daniel Lanois had kunnen zijn. Trixie Whitley doet echter bijna alles zelf op haar nieuwe album, dat verrast met bijzondere klanken en zeer uiteenlopende invloeden. De naam van Grace Jones komt op als relevant vergelijkingsmateriaal, maar met geen enkele vergelijking doe je *Folded Time* recht. In muzikaal opzicht klinkt het allemaal bijzonder spannend, maar Trixie Whitley imponeert ook dit keer met haar bijzondere stem, die nog wat rijker en doorleefder klinkt dan op de vorige albums. Trixie Whitley steekt haar vader naar de kroon en dat zegt wat. (Erwin Zijleman)



SHARP PINS DI 10.11.26

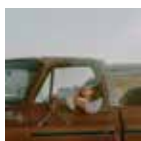
ZEITGEIST ZA 05.12.26
COBRAH + DOVE ELLIS
+ MY NEW BAND BELIEVE & MEER

BERTOLF ZA 19.12.26

TOO MANY ZOOZ DI 26.01.27

TRAMHAUS VR 05.02.27

DOORN
ROOSJE



JESS WILLIAMSON **A Mile South of Heaven**

Zesde plaat alweer van deze Texaanse singer/songwriter, die bovendien als Plains ook nog een zeer goed ontvangen album maakte met Katie Crutchfield (Waxahatchee). Gezegend met een heerlijke countrysnik maakt Williamson muziek op het snijvlak van indiefolk en americana, waarbij het door Shooter Jennings' A Mile South Of Heaven meer dan eerder werk overhelt naar dat laatste. Veel pedal steel, elektrische gitaar en fraaie, beeldende teksten. Het valt niet mee om in dit drukbevolkte genre op te vallen, maar luister naar Battle Scar of een van de vele andere hoogtepunten op dit prachtige album en je bent geheid verkocht. (Marco van Ravenhorst)



WOLVES IN THE THRONE ROOM **Estuary**

Trendvolgers zijn de Amerikaanse black metallers van WITTR nooit geweest. Ze gaan hun eigen gang en dat is op hun nieuwe full-length album niet anders. Tekstueel handelt dit album over een post-apocalyptische wereld waar de overlevenden moeten zien te redden op de ruïnes van beschaving en het moeten opnemen tegen gemuteerde wezens. Ondersteund door beukende blastbeats, afgewisseld met sfeervolle passages, levert WITTR een meer dan overtuigend album af waarbij tekst/thema en muziek perfect op elkaar aansluiten. (Emiel Schuurman)

Het nieuwe album van Michael Kiwanuka

fudge



Vanaf 23 oktober overal verkrijgbaar
2LP | 2LP coloured vinyl (Indie only) | CD



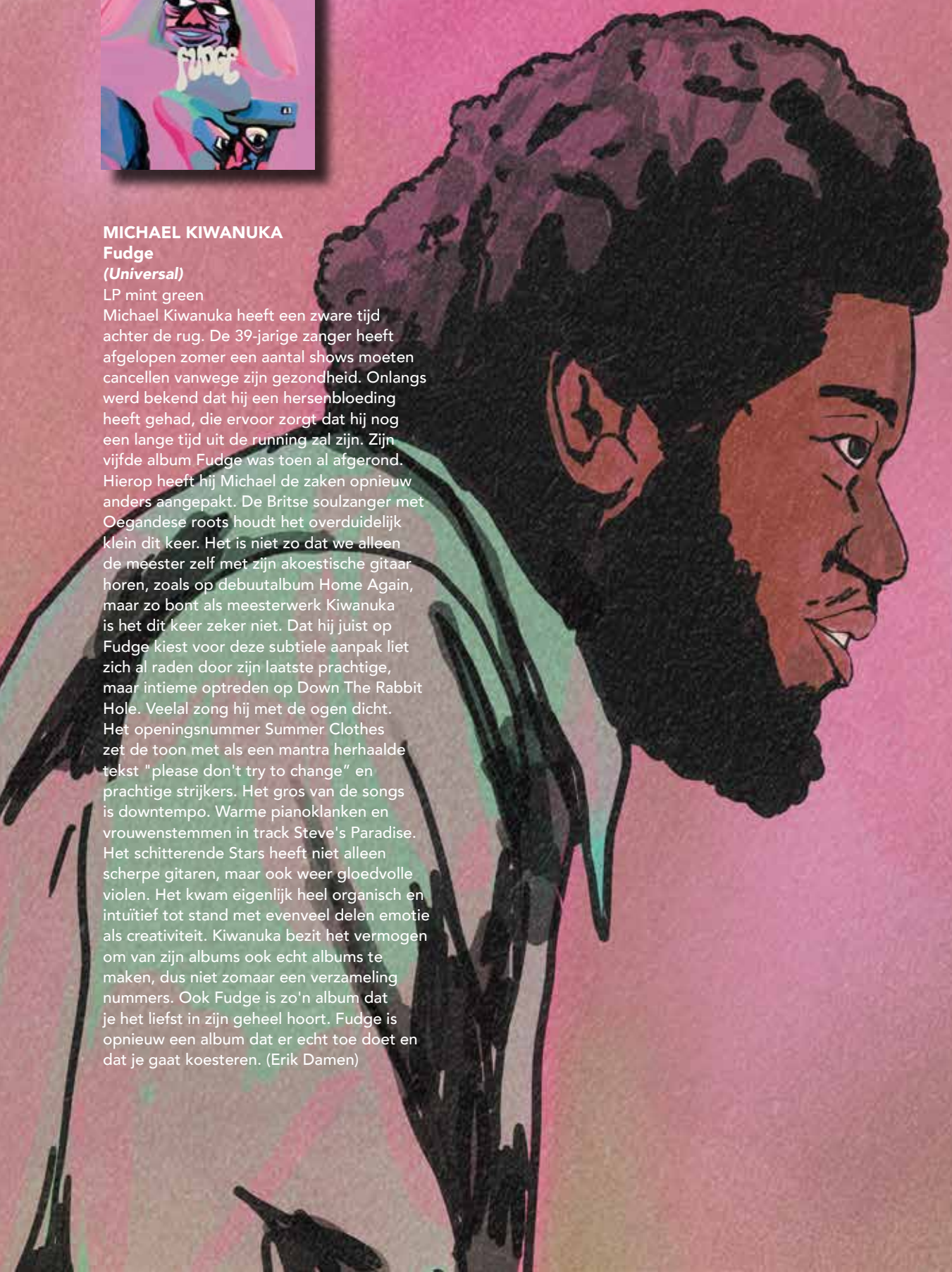
MICHAEL KIWANUKA

Fudge

(Universal)

LP mint green

Michael Kiwanuka heeft een zware tijd achter de rug. De 39-jarige zanger heeft afgelopen zomer een aantal shows moeten cancellen vanwege zijn gezondheid. Onlangs werd bekend dat hij een hersenbloeding heeft gehad, die ervoor zorgt dat hij nog een lange tijd uit de running zal zijn. Zijn vijfde album Fudge was toen al afgerond. Hierop heeft hij Michael de zaken opnieuw anders aangepakt. De Britse soulzanger met Oegandese roots houdt het overduidelijk klein dit keer. Het is niet zo dat we alleen de meester zelf met zijn akoestische gitaar horen, zoals op debuutalbum Home Again, maar zo bont als meesterwerk Kiwanuka is het dit keer zeker niet. Dat hij juist op Fudge kiest voor deze subtiele aanpak liet zich al raden door zijn laatste prachtige, maar intieme optreden op Down The Rabbit Hole. Veelal zong hij met de ogen dicht. Het openingsnummer Summer Clothes zet de toon met als een mantra herhaalde tekst "please don't try to change" en prachtige strijkers. Het gros van de songs is downtempo. Warme pianoklanken en vrouwenstemmen in track Steve's Paradise. Het schitterende Stars heeft niet alleen scherpe gitaren, maar ook weer gloedvolle violen. Het kwam eigenlijk heel organisch en intuïtief tot stand met evenveel delen emotie als creativiteit. Kiwanuka bezit het vermogen om van zijn albums ook echt albums te maken, dus niet zomaar een verzameling nummers. Ook Fudge is zo'n album dat je het liefst in zijn geheel hoort. Fudge is opnieuw een album dat er echt toe doet en dat je gaat koesteren. (Erik Damen)





DI-RECT

I: Keep the Fire On

(Universal)

LP, CD

In aanloop naar hun concerten in Ahoy presenteert DI-RECT zijn elfde studioalbum, I:Keep The Fire On. Op de voorganger Sphinx manifesteerde de Haagse band zich nadrukkelijk als een gedreven rockformatie. Ditmaal kiest DI-RECT voor meer nuance en een ingetogen geluid. Volgens de begeleidende tekst is I:Keep The Fire On persoonlijker dan ooit. Nummers als Back to the Beginning, Brother en My Friend geven daar een treffende invulling aan. Verlies, troost, de schoonheid van

eenvoud en de steun van dierbaren vormen de rode draad. Dat levert een herkenbare DI-RECT op, maar dan met meer melodie, verfijnde arrangementen en minder nadruk op de vertrouwde powerrock. De muzikale omlijsting is zorgvuldig uitgewerkt. Strijkers, blazers en het warme gitaarspel van Spike geven de songs extra kleur. De grootste troef blijft echter de indrukwekkende stem van Marcel Veenendaal. Zijn expressieve vocalen geven de persoonlijke teksten overtuigingskracht en tillen de nummers naar een hoger niveau. Het album vraagt om meerdere luisterbeurten om de diepere lading van het album te doorgronden. Wat aanvankelijk wat afstandelijk en rustig klinkt, groeit bij herhaald luisteren uit tot een fraaie verzameling ingetogen songs. Met Won't Fall laat DI-RECT gelukkig ook nog zijn vertrouwde rockvuur oplaaien, waarin een positieve boodschap doorklinkt: There's a light in the sky that I know so well, Shine on me when I'm down here again. Toch ook een kritische kanttekening. Met krap 25 minuten aan songs en zo'n vier minuten aan twee klassieke instrumentale intermezzo's is de speelduur wel erg karig. I:Keep The Fire On had voor mij beslist wat meer mogen bieden. (Cornelis Groot)





GRETA VAN FLEET
Palace for the People
(Universal)

LP coloured, LP, CD, SHM-CD

Ouderwetse rock en darten hebben niet veel met elkaar gemeen, maar vanaf nu kan je met een beetje fantasie die link wel leggen. Palace for the People is vernoemd naar Alexander Palace, waar onder andere elk jaar het PDC WK darts wordt gehouden. Tot zover dit nutteloze feit, op naar het 5e studioalbum van de Amerikaanse hardrockers Greta van Fleet. Het album werd voorafgegaan door twee singles, waardoor je op voorhand wist wat je kon verwachten: pure rock. Zoals de band zelf aangeeft: een echt Greta van Fleet rock-and-roll-album dat diep van binnen modern is. Dat maken ze dan ook waar, want vanaf fraaie opener Tear it Down krijg je wat je gewend bent bij deze band: rock met overduidelijke jaren 70 invloeden van Led Zeppelin, waarvan de zang van frontman Josh Kiszka na verloop van tijd ietwat begint te irriteren. Op Palace for the People staan voornamelijk stevige nummers, waarvan Tear It Down en Dreams You Hold de hoogtepunten zijn, zo nu en dan afgewisseld door een rustig nummer zoals Boughten Bliss en het zeer fraaie Saw You Stand (ook als single uitgebracht). Rockliefhebbers worden niet teleurgesteld en het album laat horen waarom deze band het altijd goed doet op festivals. (Joost van Loo)

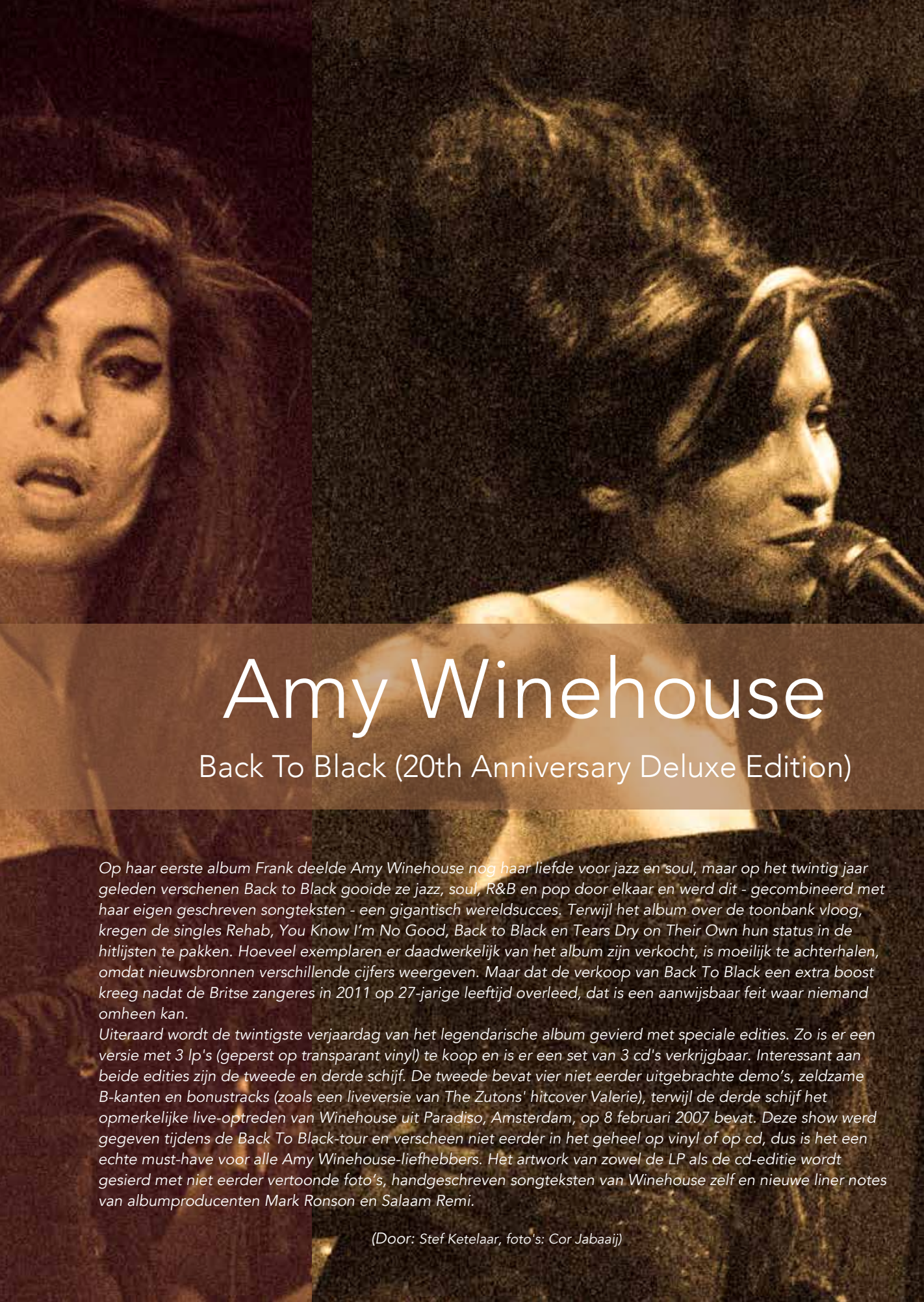
EELS
Cookie Happened
(Pias)

LP coloured, LP, CD



Dit jaar is het alweer dertig jaar geleden dat Eels debuteerde met Beautiful Freak. Ruim twintig albums later is voorman Mark Everett, oftewel E, nog steeds een ongrijpbaar figuur. Net zo gemakkelijk wordt er prachtige, bijna vrolijke popmuziek gemaakt in Cap In Hand, als dat er afgedaald wordt naar de duisternis van All Forgotten, compleet met strijkorkest. Over het algemeen is de sound echter een tikkie vrolijker dan we de laatste jaren van hem gewend zijn, en lijkt het zelfs wel alsof de heruitgave van zijn debuut E heeft bewogen iets meer terug te grijpen op de sound van die plaat. I'm On Standby doet zelfs qua melodie enigszins denken aan Eels' allereerste single Novocaine For The Soul. En hoewel hij ook tekstueel enigszins optimistisch klinkt, is het wel optimisme van het het-leven-is-toch-zinloos-soort. Echter, hij is er inmiddels wel van overtuigd dat dat ons er niet van moet weerhouden aardig en medelevend te zijn. De titel van de plaat grijpt terug naar een quote van Sesame Street's Cookie Monster, een held van E. Eels weet na dertig jaar nog steeds een album vol prachtige, eigenzinnige muziek af te leveren, toegankelijker dan ooit, maar ontegenzeggelijk met het alternatieve randje dat hem onderscheidt van de rest. (Jurgen Vreugdenhil)





Amy Winehouse

Back To Black (20th Anniversary Deluxe Edition)

Op haar eerste album *Frank* deelde Amy Winehouse nog haar liefde voor jazz en soul, maar op het twintig jaar geleden verschenen *Back to Black* gooide ze jazz, soul, R&B en pop door elkaar en werd dit - gecombineerd met haar eigen geschreven songteksten - een gigantisch wereldsucces. Terwijl het album over de toonbank vloog, kregen de singles *Rehab*, *You Know I'm No Good*, *Back to Black* en *Tears Dry on Their Own* hun status in de hitlijsten te pakken. Hoeveel exemplaren er daadwerkelijk van het album zijn verkocht, is moeilijk te achterhalen, omdat nieuwsbronnen verschillende cijfers weergeven. Maar dat de verkoop van *Back To Black* een extra boost kreeg nadat de Britse zangeres in 2011 op 27-jarige leeftijd overleed, dat is een aanwijsbaar feit waar niemand omheen kan.

Uiteraard wordt de twintigste verjaardag van het legendarische album gevierd met speciale edities. Zo is er een versie met 3 lp's (geperst op transparant vinyl) te koop en is er een set van 3 cd's verkrijgbaar. Interessant aan beide edities zijn de tweede en derde schijf. De tweede bevat vier niet eerder uitgebrachte demo's, zeldzame B-kanten en bonustracks (zoals een liveversie van The Zutons' hitcover *Valerie*), terwijl de derde schijf het opmerkelijke live-optreden van Winehouse uit Paradiso, Amsterdam, op 8 februari 2007 bevat. Deze show werd gegeven tijdens de *Back To Black*-tour en verscheen niet eerder in het geheel op vinyl of op cd, dus is het een echte must-have voor alle Amy Winehouse-liefhebbers. Het artwork van zowel de LP als de cd-editie wordt gesierd met niet eerder vertoonde foto's, handgeschreven songteksten van Winehouse zelf en nieuwe liner notes van albumproducenten Mark Ronson en Salaam Remi.

(Door: Stef Ketelaar, foto's: Cor Jabaaij)



foto: Peter van Dijk

Amy Winehouse in Paradiso: breekbaar & krachtig tegelijk

Op een koude winteravond in Amsterdam, 8 februari 2007, viel de sneeuw met bakken uit de hemel. Toch stond Paradiso bomvol met een opgetogen menigte. Eén van de bezoekers was fotograaf Cor (nu administratie bij Paradiso), klaar om beelden vast te leggen die hij 20 jaar later nog steeds zou koesteren. Eva (nu programmeur bij Paradiso) stond als inloop-dj te draaien en had stress. Haar set was bijna klaar en Amy Winehouse was te laat...

Bijna 20 jaar na Amy's concert ga ik in gesprek met Cor Jabaaij & Eva van de Vlasakker, die allebei aanwezig waren bij het concert en nu nog steeds bij Paradiso werken. (Door: Liz Bosman)

Pas twee weken van tevoren was het concert geregeld. Door een volle agenda werd er een nachtconcert van gemaakt. Cor vertelt dat het toch spannend was: 'Met een artiest met zo'n reputatie moet je er rekening mee houden dat het ook helemaal niks kan worden. Maar ze kwam wél en het was het tegenovergestelde'.

Steen voor steen afgebroken

Voor Cor heeft het concert veel losgemaakt: 'Er zijn in mijn leven maar twee concerten geweest waar ik direct erna de plaat heb gekocht; dat zijn Amy Winehouse & Nirvana. Ik heb de plaat het hele weekend op repeat gezet. Er hing een bijzondere sfeer, misschien ook juist door de nacht. Het raakte me diep en dat kan je zien in de foto's. Het ging toen niet zo goed met me. Ik had mezelf erg afgesloten en ik had een muurtje om me heen gebouwd. Die nacht werd die steen voor steen afgebroken. Amy Winehouse gaf een ontwapenend optreden'. Eva vult aan: 'Ook omdat ze heel breekbaar was, letterlijk en figuurlijk. Ze was echt heel jong en

ze was broodmager, waardoor ze er fragiel uitzag. Tegelijkertijd had ze zo veel kracht en emotie. Dat maakt veel bij je los als je in het publiek staat. Je wilt haar in een doosje stoppen en beschermen, terwijl je ook ontzettend onder de indruk bent. Daarom kon ze zo raken. Het voelde allemaal heel echt, heel eerlijk. Ze maakte ook nogal wat mee in haar leven en daar zong ze over.'

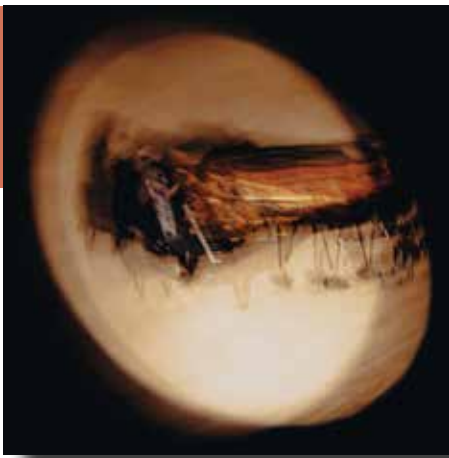
"Je wilt haar in een doosje stoppen en beschermen, terwijl je ook ontzettend onder de indruk bent."

Amy's Legacy

Muzikaal was Amy Winehouse ontzettend sterk. Eva vertelt: 'Het ging echt om haar stem. Ik luister nog steeds veel naar haar albums. Haar timing is ook heel bijzonder. Ze deed nooit precies hetzelfde als op de plaat, en dat kon ze maken omdat ze zo muzikaal was. Die band was ook knettergoed natuurlijk. Haar muziek maakt nog

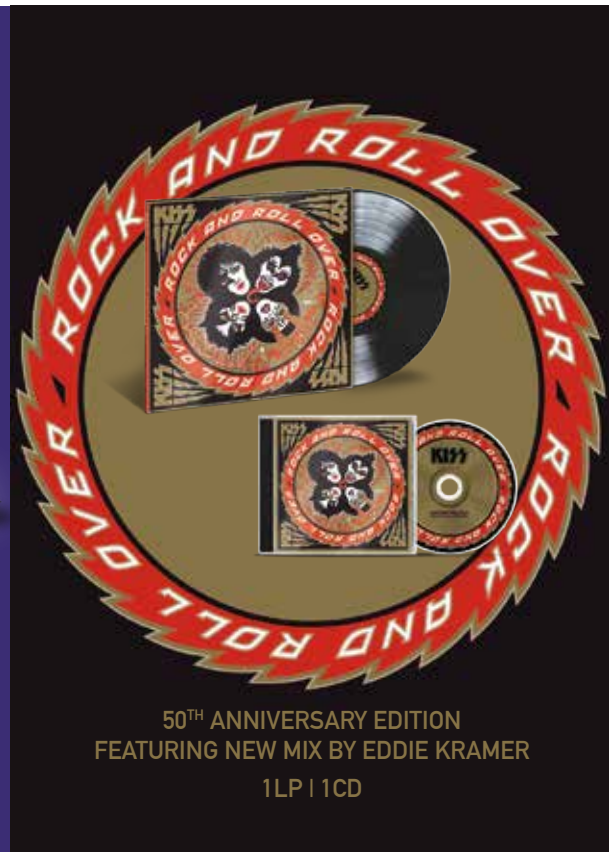
steeds veel los bij hedendaagse artiesten en zo is Amy Winehouse eigenlijk op zichzelf een referentiekader geworden. Kijk maar naar zangeressen als Sienna Spiro en Mulaa Joans. Natuurlijk klinken ze allemaal niet letterlijk als Amy en ze zijn ook echt anders. Toch hebben ze wel wat met elkaar gemeen: soul, Brits én echt goed kunnen zingen.'

Amy blijft velen inspireren. Niet gek dus dat op 21 oktober artiesten als Lianne La Havas, Yebba & Jorja Smith een tributeconcert zullen geven in Londen. Gelukkig wordt het ook uitgezonden door BBC Two. Wil je haar eigen stem tijdens het memorabele optreden in Paradiso terugluisteren? Dat kan op de derde schijf van de 20th Anniversary Deluxe Edition van Back To Black.



CAMERON WINTER
Live at Carnegie Hall
(Pias)
 LP coloured, LP, CD

Het is een gedurfde stap, als 23-jarige de bemaamde Carnegie Hall in New York City betreden, met niets anders dan je stem en een piano. Toch is dat precies wat Cameron Winter deed en het was zelfs in no-time uitverkocht. De Brooklynse singer-songwriter die momenteel ook furore maakt als frontman van Geese, kleedt de nummers van zijn debuut Heavy Metal verder uit dan de pure studioversies al waren. Camerons zang, een eigenzinnig instrument waar de uitdrukking 'you either love it, or hate it' zeker voor opgaat, krijgt hier alle ruimte om uit te blinken in kwetsbaarheid en emotie. Cameron laat zien dat hij geen band als muur om zich heen nodig heeft om indruk te maken. Zelfs in zijn puurste vorm komt hij bij je binnen als geen ander, zoals grote namen als Randy Newman en Bob Dylan dat ook kunnen. Op Live at Carnegie Hall voorziet hij zijn nummers van nog meer diepte en dynamiek dan we al van hem gewend waren. Dit alles op een gewaagde en ongepolijste manier die zeldzaam te noemen is in de hedendaagse popmuziek. Zijn bescheidenheid als podiumfiguur maakt hem hierin alleen maar groter en onweerstaanbaarder, nu vastgelegd op een even onweerstaanbare liveplaat.
 (Daan Hutting)





THE AVALANCHES

No Bad Memories

(Universal/EMI)

LP, LP coloured, CD

Afkomstig uit Melbourne, en sinds 1997 actief, brengt The Avalanches haar langverwachte vierde album uit. Om de toch wel unieke elektronische muziek van The Avalanches beter te kunnen begrijpen, is een korte uitleg over de term "Plunderphonics" wellicht op zijn plaats. Er wordt door deze Australiërs (vaste bandleden Robbie Chater, Tony Di Blasi en Andy Szekeres) een stijlvolle collage gemaakt van bestaande muziekfragmenten, geluidseffecten en filmdialogen. Zo zouden er op het debuutalbum *Since I Left You* maar liefst 3500 samples gebruikt

zijn! Een album van The Avalanches luister je wat mij betreft het beste van A tot Z, waardoor je een bijzondere en vooral kleurrijke muzikale reis kunt beleven. Hierbij vervullen tig gastmuzikanten zoals Mike Patton (Faith No More), Karen O (Yeah Yeah Yeahs) en de legendarische singer-songwriter Carly Simon een hoofdrol. Niet alle tracks op een Avalanches-album zijn nummers in de engere zin van het woord (31 in totaal op deze vierde schijf). Tussen hoogtepunten als *Blue Shadows*, *Every Single Weekend* en het "uplifting" *All The Time In The World*, zijn er ook fragmenten van minder dan 20 seconden die meer op een intermezzo of reclametune lijken. *No Bad Memories* is hierdoor zeker niet voor iedere muzikliefhebber weggelegd. Voor fans van het genre is er echter weer een uniek meesterwerk gecreëerd, waarbij je iedere luisterbeurt iets nieuws zult ontdekken. Benieuwd hoe een liveoptreden van The Avalanches is? Op 31 oktober kun je deze genrepioniers live bewonderen tijdens Les Nuits Weekender in Brussel. (Said Ait Abbou)



LAAT ONS JOU ADVISEREN IN DUURZAAM INVESTEREN



hifivestudio.nl
officieel ATC kenniscentrum



TEARS FOR FEARS

The Seeds of Love

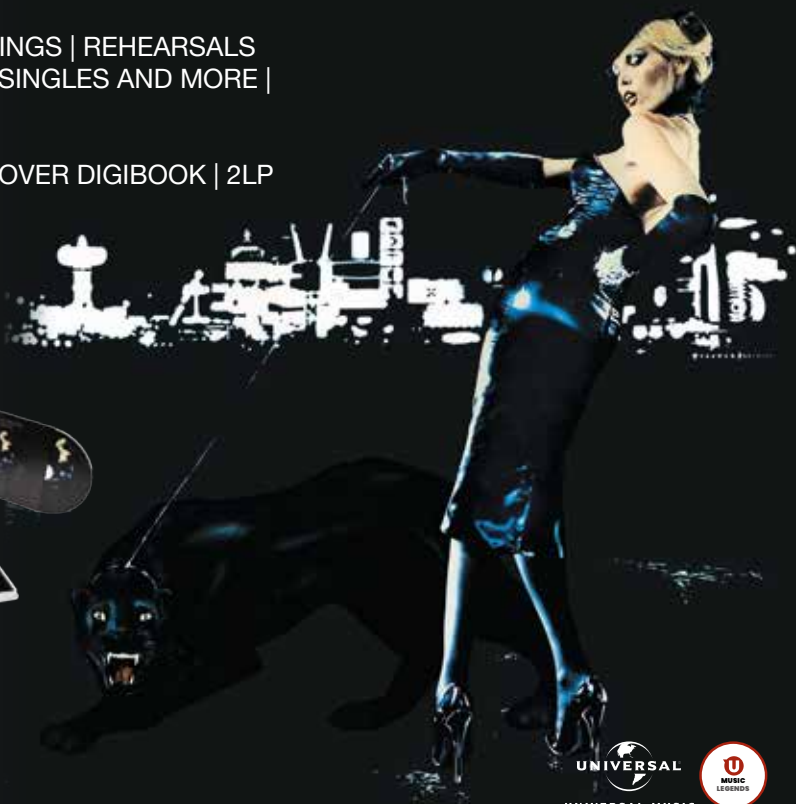


Remastered album | B-sides | edits | rare recordings | alternate mixes
3CD | 2LP | 1LP Half Speed Master

ROXY MUSIC

PREVIOUSLY UNHEARD HOME RECORDINGS | REHEARSALS
& STUDIO OUTTAKES | LIVE SESSIONS | SINGLES AND MORE |
SUPERDELUXE BOOK

3CD+ DVD SUPERDELUXE | 2CD HARDCOVER DIGIBOOK | 2LP



UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC





EDITORS

Surface, Echo & Sound

(Pias)

LP, LP coloured, CD

Al met hun eerste album uit 2005, "The Back Room", was ik gegrepen door de kenmerkende volle, filmische sound van de Editors. Belangrijkste troef is de diepe stem van zanger Tom Smith. Mooie albums volgende en de Editors groeiden uit tot een van de topacts in het nieuwe millennium. Zeven Editors-albums zagen tot nu toe het daglicht, evenals het eerste soloavontuur van Tom Smith in 2025. Steeds zochten de Editors naar vernieuwing, zodat je elke keer weer benieuwd was waarmee ze nu weer meekwamen. De periode van steeds minder gitaren en meer elektronica werd met de komst van Benjamin John Power (aka Black Mass) als nieuw vast Editor-lid meer in balans gebracht zonder

dat de zo eigen Editors-sound verloren ging. Snel het nieuwe album "Surface, Echo & Sound" opgezet dat meteen opent met het korte titelnummer van maar net twee minuten. Aftellen en langzaam komt de sound van de Editors tot leven. De vaart gaat er helemaal in met "Call It In", een lekker catchy nummer dat meteen blijft hangen. Het tempo blijft hoog bij het volgende nummer "The Rush". Het doet de titel helemaal eer aan! Hetzelfde geldt voor "Rescue", dat met veel elektronisch drama wordt neergezet. Op naar het langste nummer "Shadows", een ballad op een Editors-manier, gedragen door piano en gitaar die de baritonstem van Tom Smith op een schitterende wijze ondersteunt. Je voelt de tranen komen, zo ontroerend en mooi! Dan komen we bij prijsnummer "Happiness". Het refrein "One More Time" hoor je zo over de festivalweide golven komend jaar. Tom als baritoncrooner die iedereen totaal gek achterlaat. Met "Butterfly Wings" volgt opnieuw een meer akoestisch nummer waarbij een (steel)gitaar voor extra drama zorgt. Het album sluit sober maar sfeervol af met "The Hills We Died Upon". Met "Surface, Echo & Sound" hebben de Editors een prima album afgeleverd dat een mooie mix vormt tussen volle elektronische en sobere akoestische nummers. (Frank de Bruin)



Interview

Benny Sings' kasteel tussen de koeien

We spreken Benny Sings onderweg naar de luistersessies van zijn nieuwe album *22 Durnham Dew* in Londen en Parijs. Door de haperende trein-WiFi heen treffen we een optimistische Benny die zijn geluk heeft gevonden als family man. Recentelijk verhuisde hij van de stad naar het platte land, tussen de koeien. *22 Durnham Dew* is een verwijzing naar zijn nieuwe adres, maar bovendien een basis voor zijn gezin, waarvan hij alle ups & downs doorspit op zijn nieuwe album.

(Door: Daan Hutting)



Familie

Het is zijn meest persoonlijke plaat tot nu toe, al is het alleen al door de samenwerkingen met zijn familie die erop te horen zijn. Zijn vrouw opent het album met een duet dat ontstaan is uit een ruzie, zijn dochter zingt het refrein van de titeltrack en zijn zoon krijgt met 'Homerun' een eigen troostlied. "Het is nooit een bewuste stap geweest," zegt hij. "Het is gewoon zo gebeurd." Een kenmerkend antwoord voor Benny, die doorgaans vrij pragmatisch en zonder franjes over zijn creatieve proces praat.

De verhuizing uit het centrum van Amsterdam was trouwens het idee van zijn vrouw. Ze woonden op de Nieuwmarkt "Op een zaterdag lijkt dat gewoon op een festival," Een grote stap dus om naar het platteland te verhuizen, maar inmiddels is hij helemaal senang in het dorp, door de overzichtelijke community "het is gewoon heel idyllisch, we zijn echt gelukkig."

Bliksem

Ondanks Benny zijn wereldwijde succes, staat hij na al die jaren nog steeds met beide benen op de grond. Over songwriting zegt hij "ik geloof niet in inspiratie." Je voegt instrumenten en woorden samen, meestal gebeurt er niks, en soms slaat de bliksem in. "Die blikseminslag is wel iets magisch, maar het werken ernaartoe is gewoon een kantoorbaan." Een geheim recept bestaat volgens hem niet. "Als je die magische sleutel zou hebben, dan zou je het een computer kunnen laten doen."

Die bliksem slaat bij hem vooral in als hij de bekende Benny Sings ingrediënten samengevoegd; een yacht-rock pianootje, jazzy baslijnen en in hiphop-gewortelde beats. Ik vraag hem of hij net zoals zijn huis, zijn carrière ook ooit eens flink stilistisch op de schop zou willen nemen. Hij geeft aan veel te experimenteren om zo'n wens in vervulling te laten gaan, tot aan death metal toe, maar zonder succes. "Dan gebeurt er gewoon niks, de bliksem slaat niet in. Best jammer, want ik ben niet alleen maar soft."

Zingende robot

Het album eindigt met het ontroerende Real Person waarin een robotachtige stem 'How does it feel to be loved by a Real Person?' zingt. Een AI-nummer? "Dat is natuurlijk wel de associatie die het oproept, maar dat is helemaal niet mijn bedoeling." Wat hem raakte, was het beeld van een robot die zingt over liefde. Dat heeft ook met hemzelf te maken: als je je hele leven met een PTSS rondloopt, voel je je "redelijk zielloos. Dus een soort robot." Over AI zelf is hij ontspannen. "Ik ben er niet bang voor of op tegen. Ik vind het wel lelijk. Laat maar komen allemaal, we zien het wel."

Op de single Parachute, dat gaat over opgroeien met een moeder met zware depressies, klinkt de muziek tegenstellend licht. Het onderwerp is zwaar, maar hij vindt het ook fijn aan om er kunst van te maken en iets los te maken bij de luisteraar. Parachute heeft hij ook uitgebracht in een Nederlandse versie, dat voelde voor hem kloppend, zo gaf hij aan tijdens zijn luistersessie. 'Tot mijn tachtigste'

Ambitie heeft hij nog altijd, zij het zonder de zwaarte van vroeger: hij wil vooral iets maken wat mensen beweegt, het liefst een hit die genre overstijgend is. Ook al lukte dat met Rex Orange County deels, dat werk is nooit af. "Het is gewoon wat ik doe. En dat blijf ik gewoon tot mijn tachtigste doen." Halen hoeft ook niet. "Ik vind het ook helemaal niet erg als ik dat doel niet haal. Maar iedere keer ga ik toch weer een liedje schrijven met dat streven."

Ik laat hem een plaat van zichzelf zien van 20 jaar geleden en vraag hem wat de Benny van toen van de nieuwe plaat zou vinden: "Ik wil niet arrogant overkomen, maar ik denk dat hij blij verrast zou zijn. De songs zijn wat minder onhandig en brengen duidelijkere boodschappen over. Gewoon gegroeid in songwriting en expressie."

Podium

Op het podium wil hij die groei in muzikaliteit benutten "Heel vaak spelen livebands zo goed dat het klinkt als het album, met backingtrack en al. Dan gebeurt er niks tussen de mensen." Het optreden was lang een noodzakelijk kwaad, want zijn echte plek is de studio. Maar nu heeft hij er volop zin in. Op dinsdag 8 december staat hij in Paradiso, Amsterdam.



BENNY SINGS 22 Durnham Dew

Benny Sings is terug met een nieuw album, dit keer gefocust op het familieleven en zijn verhuizing van de stad naar het platteland. Een

persoonlijke plaat dus, die gaat over zijn relatie, kinderen, maar ook dieper gaat over zijn jeugd met een depressieve moeder. Muzikaal gezien is het de oude vertrouwde Benny Sings sound, met hier en daar wat uitstapjes ondersteund door artiesten als Tune-Yards en Elijah Fox. Benny neemt je in deze plaat mee in de huiselijkheid en gevoelswereld van zijn bestaan, tussen de wereldtours door, wanneer hij gewoon Tim van Berkestijn is. Tracks als 22 Durnham Dew, Parachute en Castle bewijzen maar weer goed hoe verfijnd Benny softpoptracks kan schrijven, die niet veel nodig hebben om te werken, en juist daarom zo goed gevonden zijn. Maar ook nummers als Pull Yourself Together en Real Person tonen een meer moderne jazzy kant van zijn songwriting die veel verder gaan dan de feel good Benny tracks waar hij het meest bekend om staat. Deze plaat geeft een kijkje achter de deur van een struggelende family man, die als muzikant gedisciplineerd de handen uit de mouwen steekt, met 22 Durnham Dew als resultaat. (Daan Hutting)

REST BLACK FRIDAY



27 NOVEMBER 2026



[RECORDSTOREDAY.NL](https://www.RECORDSTOREDAY.NL)



De krenten uit de pop

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.

Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman



Géonne Hartman - Once More

We hebben momenteel in Nederland nogal wat vrouwelijk singer-songwriter talent en de Utrechtse

muzikante Géonne Hartman hoort hier zeker bij. Ze maakte indruk met de mooie maar ook avontuurlijke folksongs op haar eerste album *He Went To The Sea*, dat een aantal mooie recensies kreeg, maar helaas niet heel breed werd opgepikt. Hopelijk gebeurt dat wel met het nieuwe album *Once More*, want het is een opvallend mooi album van een zeer getalenteerde muzikante. *Once More* bevat in de basis redelijk sobere folksongs, maar het zijn songs waarin ook dit keer van alles gebeurt en waarin je nog lang nieuwe dingen blijft horen.



Babehoven - I See Them, I See Me

Het Amerikaanse duo Babehoven maakte de afgelopen jaren met *Light Moving Time* en *Water's Here in You* twee prachtige albums die helaas veel te snel zijn vergeten. Gelukkig leveren Maya Bon en Ryan Albert met *I See Them, I See Me* opnieuw een album af dat direct een onuitwisbare indruk maakt. Babehoven maakt ook op *I See Them, I See Me* weer indruk met betoverend mooie popsongs en ze klinken nog net wat mooier en interessanter dan op de eerste twee albums van het duo. Het zijn folky songs vol andere invloeden, die onweerstaanbaar mooi worden door de stem van Maya Bon. Met name de Amerikaanse muziekwebsites zijn weer razend enthousiast en gelijk hebben ze.



Ciska Ciska - Page Of Cups (Reversed)

Het stapeltje albums van Belgische vrouwelijke muzikanten die we moeten koesteren is de afgelopen jaren echt enorm gegroeid. Er zit nog meer in het vat, want ook het debuutalbum van Ciska Ciska is er een die direct opvalt in het aanbod van het moment. De muzikante uit Gent kan ontroeren met intieme en uiterst ingetogen songs, maar ze kan je ook bij de strot grijpen met stevigere en indringende songs. Het zijn songs met een duidelijk eigen geluid, maar Ciska Ciska staat ook garant voor songs die direct memorabel en verrassend toegankelijk zijn. De tien songs op *Page Of Cups (Reversed)* schieten echt alle kanten op, maar bij elke song veer je weer enthousiast op, al is het maar vanwege de bijzondere zang.



Interview

Dave Clarke

Dit jaar is Concerto onderdeel van Amsterdam Dance Event (ADE) op zondag 25 oktober aanstaande. Als onderdeel van het Arts and Culture-programma zullen vijf dj's in gesprek gaan met elkaar en met het publiek. Wie hierachter zit? DJ, producer en vinyl-liefhebber Dave Clarke. Een veteraan in de techno-scene en even onlosmakelijk verbonden met ADE. Inmiddels bestaat ADE 30 jaar en is het niet meer weg te denken uit de wereldwijde dance-industrie en Amsterdam. Wat is er precies te doen op ADE? Wat maakt het zo bijzonder? En niet onbelangrijk, welke zeggingskracht heeft dit evenement van een hele week nu nog, 30 jaar na het ontstaan ervan? Dave Clarke neemt je in vogelvucht mee en belicht tijdens ons gesprek verschillende kanten van dit terugkerende evenement.

(Door: Vera Verwoert)

Inmiddels is ADE niet meer weg te denken uit de internationale dancescene. Toch zijn er veel mensen die niet echt een idee hebben wat het precies inhoudt. Is het mogelijk om te vertellen hoe ADE begon en hoe het zich ontwikkeld heeft tot wat het nu is?

Als ik in een notendop moet zeggen hoe ik aankijk tegen ADE en vooral hoe het begon, was het een beetje zoals Dance Valley, met vijftig dj's, zestigduizend mensen en drie toiletten. Zo voelde het toen het net was begonnen. Daarna is het exponentieel gegroeid, omdat de dancescene wereldwijd populairder werd. De Nederlandse dance-industrie is wereldwijd toonaangevend en geldt als een van de meest succesvolle exportproducten van Nederland. ADE werd belangrijker naarmate de jaren vorderden. In het begin voelde het rauw en puur, omdat er enkel club-evenementen waren. Denk aan feesten in Paradiso en de Melkweg, maar ook in Club 11, Mazzo en bij veel kleine venues die op dat moment op de NDSM waren. Pas later raakten festivals ook betrokken bij ADE. Daardoor veranderde het naar een breder gedragen evenement. Inmiddels verwelkomt Amsterdam in deze week 600.000 bezoekers. ADE is belangrijk geworden voor Amsterdam en voor de culturele ontwikkeling van de dancescene. Het is de meest belangrijke muziekconferentie die de wereld te bieden heeft als het gaat om dancemuziek en de hele industrie die er inmiddels bij betrokken is.

ADE begon klein en is uitgegroeid tot een evenement van wereldformaat en een stuk commerciëler dan vroeger. Is dit iets wat je hebt zien veranderen gedurende de jaren?

Wat ik heel fijn vind aan de organisatie van ADE is dat het een stichting is. De agenda wordt dus niet enkel bepaald door bedrijven die geld investeren en daar iets voor terug willen zien. Het helpt om onafhankelijk van commercie evenementen te blijven organiseren die de identiteit van ADE bepalen. De wereld is meer een plek van consumenten geworden, en dat zie je natuurlijk ook terug in de dancescene. Muziek was en is voor mij een uiting in cultuur die ervoor zorgt dat dingen ten goede

veranderen in de maatschappij. Dat onafhankelijke en cultuurgerichte vind je nog steeds terug in de programmering van ADE.

Kun je uitleggen aan mensen wat ze precies kunnen verwachten als ze ADE willen bezoeken?

Dat hangt ervan af in welke hoedanigheid je het bezoekt. Want je kunt ADE op verschillende manieren beleven. Ik werk zelf in de dance-industrie, dus als je het van de professionele kant bekijkt dan gaat het vooral om het bezoeken van de panels en netwerken. Ik heb natuurlijk ook optredens, maar voor mij is netwerken en het bijwonen van de panels het meest belangrijk. Daarmee zie je verschillende perspectieven van waaruit mensen werken, bespreek je trends en het is een week waarin je werkinhoudelijk veel kunt leren van elkaar. Veel bezoekers komen natuurlijk voor de optredens, en toeristen komen speciaal naar Amsterdam voor dit evenement. Dan kan het voelen als een enorme snoepwinkel waarin van alles te kiezen is en je niet weet waarmee je wilt beginnen. Dit jaar zijn er meer dan 1200 evenementen waar je naartoe kunt als dance-liefhebber. Daarnaast heb ik al jaren mijn eigen ADE-avond in de Melkweg, waar ik erg naar uitkijk.

Kun je iets vertellen over hoe je zo'n avond in de Melkweg programmeert?

Ik programmeer de avond op basis van wat ik goed vind en waar ik zelf fan van ben. Ik heb geen onderliggende agenda. Ik houd ervan om vernieuwend te programmeren, maar ook om mensen neer te zetten die al jaren toonaangevend zijn in de scene, zoals Egyptian Lover, die dit jaar komt draaien op de clubavond in de Melkweg. Op mijn avonden krijgen artiesten de ruimte om zich creatief te uiten en hoeven ze geen concessies te doen. Zodat er plezier en vrijheid is en dat dit geuit kan worden in de muziek.

Is er een ADE optreden dat het meest memorabel voor je is?

Mijn eerste optreden is me altijd bijgebleven. Dat was in Club 11. Dit was het oude Stedelijk Museum, waar



nu het Conservatorium van Amsterdam zit. Het was oorspronkelijk het PTT postgebouw en we draaiden op de bovenste verdieping. Het geluid in de ruimte was vreselijk, omdat er overal glazen wanden waren, maar de sfeer was echt te gek. En vorig jaar was het optreden in de Melkweg extra speciaal, omdat het mijn twintigste editie was. Ik mocht toen ook het programma boven verzorgen en had de bioscoop tot mijn beschikking, dus ik kon in drie zalen tegelijkertijd programmeren. Het fijne aan een plek als de Melkweg is dat het ook een podium is voor livemuziek. Ik heb hier zelf zoveel goede bands zien en horen spelen. Het is een fijne plek om te draaien en avonden te organiseren. Mijn allereerste optreden in Amsterdam in de Melkweg begin jaren 90' was trouwens een ramp, er kwam niemand op af. Op dat moment was de dancescene in Nederland nog niet klaar voor wat ik draaide en ben ik een tijd naar België gegaan om daar te werken. Uiteindelijk ben ik toch weer teruggevraagd en heb ik in die twintig jaar met veel verschillende artiesten samengewerkt en ontmoette ik mensen uit de muziekindustrie waar ik veel van heb geleerd. Het is inspirerend als verschillende disciplines elkaar ontmoeten en er nieuwe dingen ontstaan. Ik hou van die mix. Fusion in de muziek en op clubavonden werken erg goed voor mij. Het helpt me om mijn muzieksmaak te blijven ontwikkelen en nieuwe muziek te ontdekken. Om die reden ben ik ook veel in platenzaken te vinden.

Wat maakt een platenzaak voor jou zo bijzonder en wat heeft je doen besluiten om Concerto te betrekken bij ADE?

Platenzaken zijn voor mij plekken waar cultuur tot leven komt, waar mensen zich kunnen verdiepen in muziek. Concerto is mijn favoriete platenzaak in Amsterdam. Ik schreef er een stuk over in The Guardian tien jaar geleden. Wat ik fijn vind is dat er bij jullie dance te verkrijgen is op plaat. Zelf koop ik dat niet, omdat ik veel krijg vanuit mijn werkkringen. Ik kom hier voor alternatieve muziek en om nieuwe bands te ontdekken. Concerto is een open plek waar mensen elkaar kunnen ontmoeten en zich onderdompelen in muziek, dat staat

gelijk aan wat ik ook altijd voor ogen heb als ik mijn clubavonden organiseer. En de kennis van muziek onder de medewerkers is erg goed. Je kunt hier veel leren over muziek. Daarom was het voor mij belangrijk om jullie bij ADE te betrekken. Vooral omdat Concerto al 70 jaar bestaat, 40 jaar langer dan ADE. Er is veel muzikale nalatenschap en er is aandacht voor mensen die aan de randen van het 'normale' leven hangen, die in een platenzaak gelijkgestemden vinden. In het Engels is daar een uitdrukking voor: 'To hang out in a High Fidelity Way', wat zoveel betekent als op een betekenisvolle, aandachtige en kwalitatieve manier samen tijd doorbrengen. En mensen komen hier ook voor High Fidelity platen. (De term "high-fidelity" (vaak afgekort tot hi-fi) komt oorspronkelijk uit de audiowereld en betekent 'hoge getrouwheid' of 'hoge

kwaliteit') Zowel in de muziek als in het sociale vind je tegenwoordig bij een platenzaak dus vaak High Fidelity, dat vind ik echt te gek.

Zijn er nog dj's op ADE die alleen vinyl draaien op clubavonden?

Er zijn er nog wel een aantal die dat doen, hoewel het er niet veel zijn. Veel releases komen niet meer uit op plaat. Als dj snijd je jezelf daarmee in de vingers, omdat je dan bepaalde releases die goed zijn niet kunt draaien. Uiteraard ben ik wel begonnen met platen draaien en ik heb nog avonden gedraaid met vinyl tot aan 2005. Ik heb alle discoplatten van mijn moeder geërfd. Ik ben opgegroeid tussen platen. Als de draaitafels en de set-up om te draaien goed zijn dan is vinyl draaien op een clubavond natuurlijk fantastisch, daar kan niets tegenop. Tegenwoordig draai ik digitaal en als ik alternatieve sets voorbereid en bijvoorbeeld punk draai, dan kan ik ter plekke spelen met sounds. Dat ik daar zo mee kan spelen, komt voort uit het feit dat ik veel uren heb gedraaid. Zowel met platen als digitaal.

Ten slotte dan nog deze vraag: wat is volgens jou de verbinding tussen een platenzaak en een clubavond zoals jij die organiseert?

Als ik het in het Engels mag samenvatten dan is het volgens mij dit: 'A Nice Fusion between Technology and the Good Olds'".

Sunday Selectors met Dave Clarke vindt plaats in Concerto op zondag 25 oktober tussen 15.00 en 18.00

**Line up: Dave Clarke (NL), DJ Dragnet (NL), Joost van Bellen (NL), Louisahh (FR), Marcel Dettman (DE)
Aanmelden kan via platomania.nl/events, voor meer informatie zie ook de website van ADE.**

Omdat het deze maand Amsterdam Dance Event is, hebben we (Dave & Joppe) allebei een top drie samengesteld met ADE-aanraders!

(door: Joppe Harinck & Dave van den Bosch)

DJ CORNER

DAVE'S TIPS:



Vril - Krux

Geniaal nieuw album van de Duitse producer Vril op het Amsterdamse kwaliteitstechnolabel Delsin. Dit is voor mij nu al het beste dancealbum van het jaar. De plaat luistert heerlijk weg en is een mooi geheel; er zitten geen zwakke tracks tussen. Ik hoor veel dubtechno-/Basic Channel-invloeden en Reese-achtige baslijnen en het album doet denken aan het werk van Claro Intelecto, maar dan veel dansbaarder.



IZCO - Powerscroft

Fris klinkend album van de jonge Engelse producer Izzy Cofie, alias IZCO. De muziek is een soort blend van broken beat, afrobeat en garage met warme instrumenten. Het is ook uitgebracht op Brownswood Recordings, dat vorig jaar het album van Kokoroko heeft gereleased. De tracks hebben mooie melodieën en hebben veel weg van die eerdergenoemde band en ook van Jazzanova, maar dan sneller.



Hallucinator - Landlocked

Sterke reissue van het Engelse trio Hallucinator. Het album uit 1999 was eerst alleen verkrijgbaar op cd en verdeeld over verschillende 12-inches op het Berlijnse label Chain Reaction. Het geluid op het album is vergelijkbaar met tracks van Maurizio, Pole en Aphex Twin. Zelfs de nieuwe hoes, die gemaakt lijkt van vergane gerecyclede Chain Reaction-kartonnen hoezen, is erg mooi gedaan.

JOPPE'S TIPS:

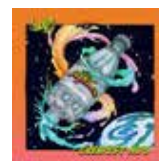
AI Chem - Weird fiction (2026 EDITION)

Langverwachte repress van deze prachtplaat uit 2017. Mistige elektronische dub-experimenten geproduceerd tussen 2000 en 2005, door Berliner Ring-lid Alexander Christou. Eerste nummer is een cover van de Ras Michael-track No Hoppers. Geschikt voor fans van Nicolas Jaar.



Los Refrescos - Greatest Hits

Los Refrescos bestaat uit de Chileense Perlon-veteraan Dandy Jack en de Venezolaanse zanger en producer Argenis Brito (Señor Coconut). Op het Jigit-label van O.bee en Tomas Station komen ze nu met een overzicht van jarenlange onuitgebrachte, cumbia-gerelateerde, house-tracks.



Holy Tongue - Basilikum

Trio rondom de eerder in deze rubriek getipte Valentina Magaletti, samen met de Engelse dj en producer Al Wooton en Susumu Mukai (Vanishing Twin). Genreloze en grenzeloze percussieve verkenningen. Het nieuwe album Archives van Vanishing Twin is bij deze genoemd als bonustip, ook met Valentina Magaletti op de drums.



CLASSIC JAZZ VINYL

Ongeveer een eeuw geleden zag John Coltrane, nickname Trane, het levenslicht. En ondanks dat deze tenorsaxofonist niet heel lang op onze planeet zijn geluid heeft kunnen ontwikkelen (uiteindelijk tikte hij 40 jaar aan), staan er waanzinnig veel stromingen op zijn cv. Zonder volgorde van belangrijkheid: Coltrane staat voor jazz/mainstream, hardbop, spiritual jazz, post-bop, modal jazz, avant-garde én free jazz. Tijd om jullie een kleine selectie voor te schotelen van Coltranes vinyl-werk, 60 jaar na zijn eigen hemelvaart nog steeds relevant. We gaan met reuzestappen door nog geen tien jaar van zijn muziek.

(Sjef Moerdijk)



Giant Steps

Twee weken na zijn performance in Kind of Blue duikt tenorsaxofonist Coltrane in 1959 weer een studio in. Met Giant Steps als resultaat. De ontwikkeling spat ervan af: Coltrane is sneller dan iedereen op weg naar zijn eigen muzikale toekomst. De titelsong, wat een start! Verplicht werk voor ambitieuze jazzmusici. Mijn eigen favoriet, Naima met Wynton Kelly op piano, is een voorbode voor Coltranes 'sheets of sounds' en 'Coltrane changes', themamodulaties in extradimensies. Baanbrekend. (Sjef Moerdijk)



Coltrane Jazz

Hetzelfde topnotch-trio Kelly, Chambers (bas) en Cobb (drums) van de eerdergenoemde Naima-sessie begeleidt Coltrane eind 1959 in deze swingende compilatie. Waarschuwing vooraf: het gaat je niet lukken om hierbij stil te blijven zitten. In de intro van Fifth House verschuiven ze uit zo'n donkere frygisch-achtige toonladder subtiel naar jazzfunk. Heerlijk, rustig en tegelijk heel spannend. Waarna Coltrane in Harmonique in een swingende wals zijn tenorsax laat knallen. Topplaat, allesbehalve 'easypiecy'. (Sjef Moerdijk)



Africa/Brass

Creed Taylor richtte in 1960 voor ABC/Paramount het jazz-sublabel Impulse! op, beëindigde Coltrane's contract met Atlantic en bood hem onderdak bij Impulse!, waar hij zou blijven tijdens zijn verdere loopbaan. Voor een in die tijd goed salaris. Als artiest moet je tegenwoordig vaak geld meebrengen. Coltrane speelde op Africa/Brass eenmalig met een groot ensemble naast McCoy Tyner, Elvin Jones en Reggie Workman. In tegenstelling tot de harmonie in vorige opnames, koos Coltrane hier voor een minimalistische benadering, samengevat in een paar akkoorden, en inspireerde daarmee Steve Reich en Roger McGuinn. Africa/Brass wordt gezien als een van de topalbums van Coltrane. Luister maar naar de waanzinnige intro van Greensleeves. (Ruud Jonker)



Ascension

John Coltrane bevestigde met Ascension (1965) zijn positie: bovenaan de ladder van freejazz en avant-garde. Je hoort 11 'jazztronauts' op weg naar... ja, naar wat eigenlijk? Dit is een space explosion of sounds, heel ver buiten onze brave atmosfeer. Ascension kent twee versies en Coltrane zelf beviel de tweede versie beter dan de eerste. Maar niet alle musici konden ermee overweg: drummer Elvin Jones slingerde na afloop zijn snare tegen de studiomuur! Luister en oordeel zelf over deze overweldigende trip. (Sjef Moerdijk)

Vergeten meesterwerken

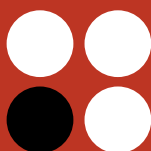
In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.



JAY-JAYS – JAY-JAYS (1966)

Wie de huidige lichte Nederlandse bands een uniek fenomeen vindt, heeft de sixties links laten liggen. Al vroeg in de beat-jaren waren het The Jumping Jewels die zich de sound van The Shadows en Amerikaanse surfbands eigen maakten, al dan niet met leadzanger Johnny Lion als toegevoegde extra. Na wat juridisch gedonder moesten ze hun naam opgeven en gingen de heren verder onder de naam Jay-Jays. Nu was het hek echt van de dam, want inmiddels hadden ze genoeg naar The Kinks en aanverwante bands geluisterd om te weten dat je met een gruzelige stem en een hoop attitude ook uitstekende muziek kon maken. Ziedaar

de geboorte van hun eerste en enige langspeler uit 1966. Een paar covers, van Ray Davies, Shel Talmy en, als overblijfsel van hun eerste jaren, The Ventures, maar vooral verrassend veel en ijzersterk eigen werk. Met Joop Oonk (inderdaad, de eerste man van Willeke Alberti), Tjibbe Veeloo en Leo Bennink hadden ze drie uitstekende songwriters in huis. In het geweld van The Outsiders, Q65 en Cuby sneeuwden ze een beetje onder, waarna de vlam langzaam uitdoofde. Maar zestig jaar later staat hun album nog als een huis, en bieden wij ze graag onderdak. (Jurgen Vreugdenhil)



JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2001.



UNWOUND

Leaves Turn Inside You

Unwound, destijds al een gevestigde naam in de post-hardcore, maakte een gewaagde keuze door hun laatste album *Leaves Turn Inside You* te openen met een twee minuten durende drone. Dit zette wel gelijk de toon voor het album, net als de prachtige titel trouwens: het is geen klassiek posthardcorealbum, maar een met veel experimentatie, en bovenal een album met een doordachte, unieke, verdovende en drukkende sfeer. Doordat de band het album opnam in hun eigen thuisstudio, ontstonden de rust en regie voor langere instrumentale passages op dit ruim vijf kwartier durende dubbelalbum. Waar op hun eerdere albums distortie heerste, ruilde Unwound dit op *Leaves Turn Inside You* in voor een intieme, bijna fluisterende zangstijl en een uitgebreid scala aan texturen en soundscapes. Een goed voorbeeld

hiervan is het nummer *Terminus*, dat van een hypnotiserend rocknummer overloopt in een explosief instrumentaal deel verrijkt met strijkinstrumenten, en met een ritmisch, bijna triphopachtig einde tot een conclusie komt. Het verdovende effect van de lengte van de nummers en de langzame tempo's geven het nihilistische thema van de teksten een passende muzikale vertaling, en dat is wat dit album zo uniek maakt. Hoewel er ook, vooral richting het einde van het album, een hoopvol randje aan zit, met het slotnummer dat ironisch genoeg de titel *Who Cares* draagt. (Lotte Borst)

SONIC NURSE

SELECTS

Sonic Nurse is een onafhankelijk platform voor nieuwe muziek. In een tijd waarin de consumptiemaatschappij overheerst en het nieuwste van het nieuwste domineert, richt Sonic Nurse zich niet vanzelfsprekend op kersverse releases, maar op alle muziek. Het platform - in de vorm van een maandelijkse, gratis nieuwsbrief - bespreekt albums die gehoord moeten worden door een groter publiek. Voor de Mania licht Sonic Nurse elke maand releases uit. Op zoek naar meer muzikale inspiratie, ver weg van je eigen algoritmes? Abonneer je via sonicnurse.nl.



Gloria De Oliveira - The Lying Swans

Met "The Lying Swans" slaat de Duits-Braziliaanse Gloria De Oliveira een nieuwe richting in. De etherische invloeden zijn net zoals op eerdere albums aanwezig, alleen minder prominent. Haar stem doet denken aan die van vroege 4AD-artiesten zoals Elizabeth Fraser van Cocteau Twins en de muziek is dromerig. Waar haar eerdere werk vrijwel in afzondering is ontstaan, is dit album het resultaat van een samenwerking met een groot aantal muzikanten. Dat hoor je terug in de rijke, overwegend akoestische instrumentatie: van harmonium en vleugel tot vibrafoon en de segulharpa.

"The Lying Swans" vertelt een intiem verhaal over romantiek en verraad in de breedste zin van het woord. "I numb my hurt one last time", zingt De Oliveira in de eerste single "Fading Faces", als een afscheid van donkere tijden. Centraal staat een geïdealiseerd beeld van de liefde: hoe mooi het er van buitenaf uit kan zien en hoe wij vervolgens onze romantische verwachtingen daarop projecteren. Dat zie je ook terug in de Griekse mythe van "Leda en de zwaan", waarin Zeus zichzelf in een zwaan verandert om dichterbij koningin Leda te komen. Het lijkt misschien een romantisch verhaal over verleiding en liefde, maar daaronder schuilen gevoelens van verraad en overweldiging.

Film speelt altijd een grote rol in de muziek van De Oliveira. De twee EP's uit 2019, "La Rose de Fer" en "Lèvres de Sang", maar ook debuutplaat "Fascination" (2020) zijn stuk voor stuk vernoemd naar horrorklassiekers van Jean Rollin en onthullen haar liefde voor cult- en horrorfilms. Voor "Oceans of Time" (2022) werkte ze samen met Dean Hurley, die jarenlang de vaste geluidsontworper was van David Lynch. Een belangrijke inspiratie voor "The Lying Swans" zijn de soundtracks van giallo-films uit de jaren zeventig en tachtig: sfeervolle Italiaanse horrormysteries die zowel gestileerd geweld als voyeurisme bevatten. Vooral "The Valley" – een indrukwekkend muziekstuk van ex-Rolling Stones-bassist Bill Wyman en Terry Taylor voor Dario Argento's film "Phenomena" (1985) – is een grote inspiratiebron. Zowel de ambiguïteit in de romantiek als het giallo-aspect geven "The Lying Swans" een duistere ondertoon. Het album ademt tevens de esthetiek van de gothic novel, een literair genre waarin angst en spoken uit het verleden centrale thema's zijn. Met dit derde studioalbum gaat De Oliveira op zoek naar schoonheid en probeert ze daarmee het duister te doorgronden.

hiphop history

DIGGING IN THE CRATES – A Hiphop History
In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur die in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. Deze editie...



OUTKAST

Southernplayalisticadillacmuzik, ATLiens, Aquemini, Big Boi and Dre Present... & Idlewild

Het jaar 1994 was bizar belangrijk voor hiphop, met releases als Illmatic en Ready to Die, maar ook Southernplayalisticadillacmuzik: de debuutplaat van Outkast, waarmee ze 'Best new rap group' binnenhengelden. Toen niemand in hiphopland dit leek te boeien — omdat iedereen discussieerde over de oost- en westkust — spraken André 3000 en Big Boi de befaamde woorden "the South got something to say", waarmee ze Atlanta voorgoed op de kaart zetten. Outkast was uniek in zijn soort. Hun flows waren anders en ze droegen bontjassen en tulbanden, waarmee ze lieten zien dat het oké is om een beetje maf te zijn. Op hun tweede album ATLiens omarmden ze het vreemde met

buitenaardse synths en rapverses die leken te zweven over de beat. Je merkte steeds meer dat de mannen een andere stijl kregen. Dré werd steeds poëtischer, waar Big Boi het straat hield. Deze verschillen gaven een vet contrast en werden het hoofdthema van 'Aquemini': een vooruitstrevend album vol live-instrumenten zoals gitaren, trompetten en zelfs een mondharmonica. Not done in rap, maar zij lieten het werken. Later volgde Stankonia: de kroon op hun legendarische 90's-reeks. Outkast dropte elke 2 jaar traditiegetrouw een classic album, waarbij iedere hiphophead een andere favoriet heeft. Ongeëvenaard. Southernplayalisticadillacmuzik, ATLiens, Aquemini, Big Boi and Dre Present... en Idlewild uit de reeks worden nu weer heruitgebracht op gekleurd vinyl. (Steven van Gammeren)

Bijzondere Collecties

Een duik in de platenkast van... Bas en Paul

Van boven naar beneden:

Various - Banned In Czechoslovakia
Fausto - Por Este Rio Acima
Lucio Battisti - Anima Latina
Ralph Kaminski - Młodość
Siiri Sisask - Kuristi Kohal



De platenkast... uniek als een vingerafdruk, persoonlijk als een dagboek. We zijn deze rubriek gestart op zoek naar de meest bijzondere platenkasten van onze lezers. Hier belichten we het verhaal van de muziek én het verhaal van de verzamelaar.

Wist je dat tienduizend lp's samen ongeveer evenveel wegen als een grote SUV: zo'n 2.500 kilo? Bas (57) en Paul (55) uit Utrecht kwamen daar via de moeilijke weg achter, toen er scheuren in het gipsplafond begonnen te ontstaan. Inmiddels staat hun (gereduceerde, voorheen was het bijna dubbel zoveel) collectie van tienduizend platen, tienduizend cd's en zesduizend singletjes netjes boven een versterkte balk in een knusse muziekkamer. Wat drijft iemand om zo'n enorme collectie op te bouwen? In het geval van Bas en Paul is het antwoord verrassend dichtbij: Europa.

(Tekst door: Lotte Hurkens, Foto's door: Marlene van Laar)

Buiten de Bekende Platenkast

"Ken je deze Italiaanse klassieker? Of deze Poolse opkomende queerartiest? Of deze Turkse klassiekers waar Altın Gün inspiratie uit put?", vraagt Bas. "Nee... Ken ik niet", zeg ik, toch licht gegeneerd. Een overvolle platenkast met vrij weinig herkenning is toch een vreemde sensatie voor een muzikliefhebber. Na een paar platen merk ik waarom: er staat opvallend weinig Engelstalige muziek tussen. Hoe anglocentrisch onze muzieksmaak als Nederlanders eigenlijk is, valt hier pas écht op. "Daardoor mis je eigenlijk zoveel!", zegt Bas.

We beginnen onze muzikale reis in Portugal met Fausto, een icoon van de Portugese muziekgeschiedenis. Psychedelische folk klinkt over de speakers. Onze fotograaf Marlene – met Portugese achtergrond – knikt instemmend: "Dit zette mijn oma vroeger ook aan". Wat Bas er zo mooi aan vindt? "De muziek legt vaak contexten uit. Wat je soms vergeet, is dat hele grote stukken van Europa begin jaren zeventig nog een vette dictatuur waren: Spanje, Joegoslavië, Griekenland... En dus ook Portugal." Fausto was een van de belangrijkste Portugese protestzangers en verzette zich tegen de dictatuur van het Estado Novo-regime. De plaat die nu speelt, *Por Este Rio Acima*, verscheen pas lang na de tegenbeweging: de Anjerrevolutie. Toch groeide dit album uit tot een van de meest iconische platen uit de Portugese muziekgeschiedenis.

Een Afgelegen Boerderij in Estland

Bas en Paul leerden elkaar zo'n 32 jaar geleden kennen en zijn inmiddels ruim dertig jaar samen. Toen ze elkaar ontmoetten, deelden ze al interesse in muziek gezongen in andere talen dan Nederlands of Engels. Die interesse zou hen later op de gekste plekken doen belanden. Zo bevonden ze zich een paar jaar geleden opeens op een afgelegen boerderij in Estland. Bas zet een nieuwe plaat aan: Kuristi Kohal van de Estse Siiri Sisask. Mysterieuze muziek klinkt over de speakers, vol elektronica en natuurgeluiden, met een zwoele stem die praatzingend teksten brengt in het Ests. De teksten zijn gedichten van de Estse filosoof en folklorist Uku Masing, die ook op de albumhoes staat. Bas en Paul waren persoonlijk door Siiri uitgenodigd voor een huisconcert op de zolder van de boerderij waar ze woonde. Daar speelde ze ook nog akoestische versies van haar metalnummers (haar oeuvre is breed) en na afloop kregen ze zelfs een flesje zelfgestookte brandnetellikeur mee.

Dé Mooiste Platen van Europa

Met hun achtergrond in communicatie – Paul als directeur-bestuurder van een bibliotheek en Bas als teamleider communicatie bij de gemeente – besloten ze hun kennis over Europese popmuziek met de wereld te delen. Via de website europopmusic.eu: een soort Wikipedia van Europese popmuziek, met in de hoogtijdagen meer dan 20.000 bezoekers per maand. Die werd ook gekoppeld aan Facebook, rond 2010, waar Bas en Paul voor de lol een wedstrijd startten waarin ze dé Europese zomerhit aller tijden zochten. "Op een gegeven moment kregen mensen in die landen het in de gaten en gingen ze het daar superpromoten. We dachten echt: wat gebeurt hier?", vertelt Bas. De Facebookposts gingen viraal en de uiteindelijke winnaar van dé zomerhit aller tijden was 'Ante'

van de Kroatische zangeres Severina. Snel daarna volgde een belletje van een Kroatische tv-zender: "Ze hebben er een heel segment van gemaakt op tv, dat zij dé Europese zomerhit aller tijden hadden", vertelt Bas lachend. De website is inmiddels helaas offline. Een Facebookgroep met een top 200 van de mooiste platen van Europa bestaat nog wel.

Hier eindigde eerdergenoemde Siiri Sisask op nummer 12. Op nummer twee staat de Poolse Marek Grechuta en Anawa met *Korowód*, een plaat uit het begin van de jaren zeventig waarop jazzrock wordt vermengd met Poolse poëzie. Een Poolse artiest die ook hoog op de lijst had kunnen staan is Ralph Kaminski. Bas zet *Młodość* aan, een innemend Pools queer kamerpopalbum. Tijdens zijn tour in Polen treedt hij op met dragqueens aan weerszijden en een grote regenboog als backdrop. Helaas kwam deze plaat pas uit nadat de top 200 al was gevormd, maar anders was hij geheid hoog op de lijst beland. En op nummer één? *Anima Latina* van de Italiaanse Lucio Battisti. Dit is dé Europaplaat die volgens Paul mee in de shuttle naar Mars zou gaan. Grappig genoeg is deze mooiste Europese plaat volgens Bas en Paul juist sterk geïnspireerd door Zuid-Amerikaanse muziek qua orchestraties, instrumenten en sfeer. En toch hoor je ook Pink Floyd en de jaren zeventig erin terug. Zo zie je maar weer dat muziek zich maar weinig aantrekt van landsgrenzen.

Muziek Achter het IJzeren Gordijn

Maar soms is de plek waar muziek vandaan komt juist onlosmakelijk met die muziek verbonden. Dat blijkt bijvoorbeeld uit Tsjechoslowakije, waar popmuziek lange tijd onder streng toezicht stond. "Praag was heel repressief tegen popmuziek", vertelt Bas. "Tot aan de Wende, daarna kon alles." Een artiest die direct verbonden is met die Wende (de Fluwelen Revolutie van 1989) is Marta Kubišová. In 1989 zong zij, na jaren van censuur, vanaf een balkon aan het Wenceslasplein in Praag haar legendarische, destijds verboden protestlied *Modlitba pro Martu* (Gebed voor Marta) voor een menigte van zo'n 200.000 demonstranten. Het lied groeide uit tot een muzikaal symbool van de val van het communistische regime.

Luister Eens Europees

"Zo kunnen we nog wel een heel weekend doorgaan met platen draaien en lesgeven", lacht Bas; een schat aan muziek ligt verscholen in Europa. Van Portugese protestfolk tot Estse metal, van Kroatische zomerhits tot Poolse queerpop en Tsjechoslowaakse protestliederen. En toch luisteren we in Nederland relatief vaak naar dezelfde Engelstalige popgeschiedenis. Wie verder kijkt, ontdekt niet alleen nieuwe muziek, maar ook verhalen over de geschiedenis van ons eigen continent. "Je moet wat meer nieuwsgierig zijn", zegt Bas, "en je moet wel heel nieuwsgierig zijn om dan over die grenzen van de taal heen te gaan luisteren." Dus de volgende keer dat je voor een platenkast staat: pak eens een plaat waarvan je de titel niet kunt uitspreken.

Heb jij een unieke, grote of bijzondere muziekcollectie? Mail ons op redactie@platomania.nl en misschien komen we wel bij jou langs!

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland
gezien door onze medewerkers.



Appelpop

Het Tielse festival is druk bezocht ondanks dat bezoekers voor het eerst in de geschiedenis van Appelpop entree moesten betalen. Bløf is een van de publiekstrekkingen. De Zeeuwse groep ontstond evenals Appelpop in 1992. Het Tielse muziek-evenement begon als extraatje bij het Fruitcorso en groeide uit tot een tweedaags festival met veel bekende namen uit de Nederlandse muzikscene. Halverwege Bløfs optreden komt Bente op voor een duet met zanger Paskal Jakobsen. Naast bekende namen als Bløf, Pommeliën Thijs en Flemming staan er ook minder grote namen op het programma. Denk aan Micha met zijn eerlijke liedjes en doorleefde stem. Jungle By Night is een van de acts die al vaker op Appelpop heeft gestaan en waar bezoekers voor terugkomen. De bandleden staan bekend om hun energieke live-optredens en wisselen vaak van instrument. Een van hen heeft een nog redelijk onbekend elektronisch blaasinstrument meegenomen. Deze EWI is niet nieuw. De fluit is door een Amerikaanse trompettist uitgevonden in de jaren zeventig. Suzan & Freek mogen de tweede festivaldag op het hoofdpodium afsluiten. Met hun dromerige liedjes hebben ze vele harten veroverd. De megahit Als Het Avond Is wordt luidkeels meegezongen. (Foto en tekst: Rosanne de Boer)



Hackwind 13 september Tivoli Vredenburg Utrecht

Hackwind, de pioniers van space-rock en mede-founders van het Glastonbury Festival, is een unieke band die maar zelden in NL optreedt. Eindelijk kwam de formatie rond. Oprichter Dave Brock (85 jaar!) kwam weer eens voor twee concerten naar de Lage Landen. Een Hackwind-concert is een happening, want ze trekken alle registers los. Oude en nieuwe nummers worden als trippende passages live opgevoerd, waarbij je het gevoel krijgt in een andere, vage wereld te zijn aanbeland. Het lukte Dave Brock, oprichter en het enige nog originele lid, samen met een jonge band om deze unieke sfeer anno nu nog steeds live neer te zetten. (Frank de Bruin)

Waterboys "The Fisherman's Blues Revue" featuring Steve Earle 10 september AFAS Amsterdam

Eigenlijk verwacht je een integrale uitvoering van hun evergreenalbum uit 1988 met als speciale gast Steve Earle. Echter, Mike Scott, opperhoofd van The Waterboys, had andere ideeën! The Waterboys kwamen op in een kleine bezetting en openden met de big music van het "This is the Sea"-album! Don't Bang the Drum, The Pan Within en The Whole of the Moon werden rockend en vol passie uitgevoerd. Halverwege de eerste set kwam oudgediende Steve Wickham met zijn viool de band versterken en wijzigde het repertoire richting Ierse folk-rock, zoals we die kennen van het Fisherman's Blues-album. Perfect uitgevoerd, met als extra een Noorse steelgitarist in plaats van de sax van oerlid Anthony Thistlethwaite, die toch een beetje de grote afwezige was tijdens dit concert. Na de pauze een nog grotere Waterboys-bezetting met special guest Steve Earle, die ons op een aantal van zijn Americana-nummers trakteerde. Daarna werd het een rare mix van bluesnummers tot en met covers van de Rolling Stones en Waylon Jennings. Het concert eindigde met het nummer waar iedereen voor kwam: "Fisherman's Blues". Een bijzonder concert dat meer de breedte van de Waterboys liet horen dan de diepte waar ze zo sterk in zijn. (Frank de Bruin)

GE
SPOT

Hele fijne nieuwe bandjes,
superleuke nummers
en meer moois...



SUPER SONIC JAZZ FESTIVAL

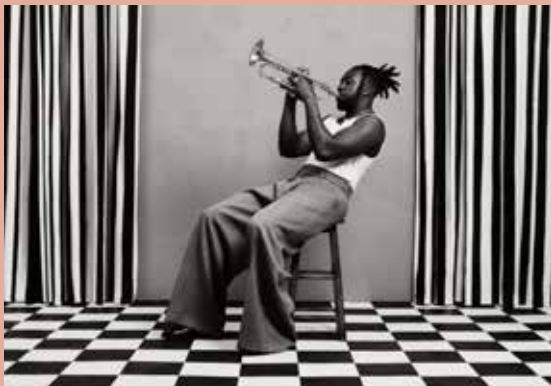
Super-Sonic Jazz is een non-profitplatform en onafhankelijk label uit Amsterdam voor artiesten die zich bewegen binnen het brede universum van jazz. Het doel is mensen samen te brengen, te verbinden en te inspireren. Sinds 2017 wordt het SSJ Festival georganiseerd, een driedaags evenement in Paradiso waarin energieke optredens centraal staan. Eerder stonden hier al Thundercat, Aja Monet en Kokoroko op het podium. Omdat SSJ draait om de community, zijn de achtergrondverhalen van de artiesten minstens zo belangrijk als de muziek zelf. Hier kom je alvast een klein beetje te weten over drie acts waar wij naar uitkijken tijdens het SSJ Festival in Paradiso op 20, 21 en 22 november! (Annabel Smeehuijzen)

Amy Gadiaga

Op haar contrabas speelt Gadiaga al zingend de sterren van de hemel. De in Londen gevestigde bassiste, zangeres en componiste komt oorspronkelijk uit de Parijse banlieue. In 2023 studeerde ze af aan het Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance in Londen, en inmiddels heeft ze twee EP's uitgebracht: All Black Everything in 2024 en BabyGoated eerder dit jaar.

Haar sound is een mix van neo-soul, R&B en jazz. Ze zingt over thema's als zelfontdekking, culturele trots en community. Haar eerste single bracht zij uit in 2024: 'Paloma Negra', waarop zij jazz mixt met elementen van Mexicaanse folk in een rustig tempo. Waar zij op haar eerste EP traditionelere en formelere jazz laat horen, met scatzang en uitgebreide contrabassolo's, zit BabyGoated vol met verrassingen, tekstueel met Engelse en Franse straattaal en muzikaal door invloeden uit experimentele muziek.

Aan haar zijde op het podium staan straks Luke Bacchus op de piano en Simon Lamb op drums. Ik ben reuzebenieuwd naar deze 'jazzprinses' (zo noemt zij zichzelf) en hoe zij haar verhalen zal vertellen.



Ife Ogunjobi

Ife Ogunjobi is een Grammy-winnende trompettist, componist en producer uit Londen met Nigeriaanse roots. Zijn muziek weerspiegelt de rijkdom aan culturen en klanken die zijn carrière hebben gevormd. Hij groeide op in Zuidoost-Londen en laat zich inspireren door afrobeat, hiphop, fuji en jazz. Zo ontwikkelde hij een stijl waarin de grenzen tussen genres vervagen en traditie en moderniteit samenkomen.

Zijn twee EP's, Stay True (2023) en Tell Them, I'm Here (2026), laten dit goed zien, met nummers als 'Still Riding' en 'Cali', met Samm Henshaw, als hoogtepunten. De sound van zijn inspiratiebronnen Fela Kuti, Erykah Badu en Roy Hargrove schemert sierlijk door in zijn muziek.

Zijn veelzijdigheid heeft geleid tot samenwerkingen in de studio en op tournee met internationale artiesten als Wizkid, Burna Boy en Dave. Ook op het podium heeft hij indruk gemaakt met optredens op bekende locaties en festivals, waaronder Glastonbury en het Montreux Jazz Festival. Naast het feit dat Ife zijn eigen shows uitverkoopt, is hij ook een belangrijk lid van het moderne jazzkwintet Ezra Collective. Ife is dus een prominente naam binnen de Britse jazz- en underground scène!



SMANDEM.

Het Amsterdamse collectief SMANDEM. bestaat uit bassist Aäron Bouwman, gitarist Rafael Devante Sinay en drummer Kick Woudstra. De drie ontmoeten elkaar tijdens hun studie aan het Conservatorium van Amsterdam, waar ze goed bevriend raken en een muzikale visie blijken te delen. Geïnspireerd door artiesten als Herbie Hancock, Christian Scott, Drake en Brent Faiyaz, creëert de band een geluid dat diepgeworteld is in de jazztraditie, maar zich niet laat beperken door stijlgrenzen.

Hoewel de jongens los van elkaar al indrukwekkende carrières hebben, is SMANDEM. nóg meer dan de som der delen. Live draait het bij deze band om de solo's en voelen zij feilloos aan wat het publiek wil. De muziek is in beweging en dat is het doel. Op hun debuut-EP Self-Titled. (2021) verbinden ze improvisatie en complexe ritmes met invloeden uit hiphop en r&b, met gastbijdragen van Elena Pinderhughes en Pink Oculus. 'Parasite' is mijn favoriet, al zou 'Comet Season', dat afgelopen oktober uitkwam, die plek zomaar kunnen overnemen. (Annabel Smeehuijzen)

REISSUES



DE LA SOUL **Stakes Is High**

Bij menig hiphopliefhebber in de top 10 aller tijden en wat een waanzinnige luisterervaring is het ook! Van begin tot eind word je getraakteerd op de inventieve, introspectieve en soms maatschappijkritische raps van Trugoy, Posdnuos en Maseo. Bijna volledig zelf geproduceerd, op de titeltrack na (die is van J Dilla), leveren de mannen parel na parel af. Als je hem nu beluistert, dan heb je niet in de gaten dat je luistert naar een album dat al dertig jaar oud is. Volstrekt relevant nog en bovenal heel erg dope! (Dirk Monsma)



FAUST **Fliegen lernen, Gugaruz, MOI & Ungebunden**

Het is niet makkelijk om eigenlijk vier soloprojecten van de groep die gemaakt zijn door Zappi Peron Irmier en Gunther Wusthoff, te beluisteren zonder aan Faust te denken als krautrock van de bovenste plank. Van de uitgebrachte titels zijn Fliegen Lernen en Moi het meest bijzonder. Vlagen van New Order, Soft Machine en veel improvisatie daarbij in een mix met veel contrasten komen voorbij. In Gugaruz maakt Zappi Diermaier een rauwe, onvoorspelbare collage van ritme, elektronica en experiment. Chaotisch, absurd en onmiskenbaar Faust. En in Ungebunden kiest Hans-Joachim Irmier voor donkere elektronica, hypnotiserende patronen en een filmische sfeer. Minder chaotisch, maar minstens zo avontuurlijk: Faust in een meer atmosferische gedaante. Faust herleeft en houdt stand. (Leendert Huntelaar & Jos van den Berg)



DE HUILENDE RAPPERS **Verkleed Als Sukkels**

Het Groningse drum-'n-bass- en dubsteptrio Noisia komt weer samen! Een mooi moment om hun alter ego-project De Huilende Rappers' plaat Verkleed als Sukkels voor het eerst op vinyl uit te brengen. Peter Pimofeegg, Jokkebrok, Huilebalk, Dikke Frits en De Flap rappen als een soort De Jeugd van Tegenwoordig van tegenwoordig en hebben zowel binnen de hiphop- als drum-'n-bass-scene een cultstatus opgebouwd dankzij hun komische teksten en loeiharde producties. (Lotte Hurkens)



MICHAEL JACKSON **Thriller**

Vier jaar geleden verscheen de heruitgave Thriller 40, ter viering van het veertigjarig jubileum van deze popklassieker. Een

release waar de fans van Michael Jackson reikhalzend naar uitkeken, met name naar de demo's en outtakes die hieraan waren toegevoegd. Maar Thriller is typisch een album waarvan constant nieuwe releases zullen blijven uitkomen. Zoals de rood & zwart gemarmerde elpeeversies die nu verschijnen, evenals een elpeeversie met vloeibaar vinyl. Plus een exclusieve Limited Gold Metallic Cassette, die met name de verzamelaars en liefhebbers van cassettebandjes zal aanspreken. Daarnaast is er door het platenlabel goed nagedacht over de timing van deze nieuwe release: kort voor de start van Halloween, het feest waarmee het nummer Thriller wereldwijd onlosmakelijk is verbonden. (Godfried Nevels)



JAY-Z **Reasonable Doubt**

De debuutplaat van één van de grootste hiphopartiesten ooit, Jay-Z, heeft nu een reissue te pakken. Fenomenaal van begin tot eind toont Jay-Z in 1996 zijn rauwe, arrogante braggadocio-raps voor het eerst aan het grote publiek en dat is smullen! Met de vette producties van o.a. Clark Kent, Ski en DJ Premier kon het ook niet misgaan. Verwacht vette boombap-hiphop, recht uit het hart van New York in de 90s. Dertig jaar na dato nog geen fractie aan kracht ingeboet. Verplichte kost! (Dirk Monsma)



MAC MILLER **The Divine Feminine**

In 2016 kwam The Divine Feminine uit; zonder twijfel Mac Millers meest sexy album. Zijn gewoonlijk beladen teksten maakten plaats voor liefdesliedjes en harmonieën, want hij was hier knetterverliefd. Mocht je dat nog niet doorhebben na de seksgeluiden, dan hoor je het wel terug aan de jazzy beats en soulful features zoals Bilal. Maar ook rappers als Kendrick, CeeLo en .Paak hebben de sexiness-memo gekregen. Dit album is een prachtige en warme ode aan de vrouw. We missen je, Malcolm! (Steven van Gammeren)



RED HOT CHILI PEPPERS **Stadium Arcadium** (Warner)

Nu Stadium Arcadium uit 2006 haar 20e verjaardag viert, is een reissue op z'n plek. 4LP Coloured Vinyl. Voor Amazon en andere grootgrutters een 'Canary Yellow & Apple'-versie, via de Peppers-site 'Sea Blue and Ruby Red' en wij de indies (vermoedelijk) 'Brown Smoke & Orange Smoke'. Even opletten met bestellen en snuffelen als je een verzamelaar bent ;) Voor wie dit toffe album gewoon wil hebben in goed vinyl: dit is 'm. Veel hitsingles zoals Dani California, Tell Me Baby en Snow (Hey Oh), maar überhaupt veel nummers, want ooit bedoeld als 3 albums werd dit uiteindelijk in 2006 een dubbel-cd. Het album is een markerend album voor

Ghibli soundtracks

Een deel van de magie van Studio Ghibli-films komt door de soundtracks: vaak klassieke rustgevende meesterwerken, met name gecomponeerd door Joe Hisaishi. Eindelijk 'back in stock' zijn de prachtige soundtracks van 'Howl's Moving Castle', 'Spirited Away', 'Porco Rosso', 'Spirit in the Sky', 'Kiki's Delivery Service' en nog veel meer... Hieronder twee van onze favorieten uitgelicht!



MICHIO MAMIYA - Grave of the Fireflies (OST)

De soundtrack van Grave of the Fireflies, een animatiefilm van Studio Ghibli geregisseerd door Isao Takahata, is een ingetogen en diep melancholisch meesterwerk dat de pijn en onschuld van het verhaal indringend laat horen. De film uit 1988 gaat over twee Japanse wezen, een broer en zijn zusje, die in de nasleep van de Tweede Wereldoorlog wanhopig proberen te overleven in een wereld die hen in de steek laat. De muziek is gecomponeerd door Michio Mamiya. Geen dramatische muziek, maar pure, ingetogen minimalistische klanken die zowel tijdens als na het kijken van de film door merg en been gaan. (Annabel Smeehuijzen)



JOE HISAISHI- My Neighbor Totoro (OST)

Hayao Miyazaki's My Neighbor Totoro (1988) gaat over twee jonge zusjes die verhuizen naar het Japanse platteland, waar zij vriendschap sluiten met lieve wezens uit het bos. Fantasie, beeldingskracht en onschuld kenmerken dit verhaal. De muziek is gecomponeerd door Joe Hisaishi. Kleine momenten krijgen in deze film evenveel betekenis als de rest van het verhaal. Misschien is dat precies wat deze film zijn kracht geeft. 'The Village in May' vangt dat gevoel prachtig, met zachte strijkers, houtblazers en een dromerige melodie. Het herkenbare 'Totorototoro' schreef Hisaishi in twintig minuten, een deuntje dat een belangrijk onderdeel is van Miyazaki's magische wereld. (Annabel Smeehuijzen)

de Peppers. De laatste met John Frusciante (voor hij weer terugkwam in 2019) en wellicht wel het hoogtepunt van creativiteit en diversiteit van de Peppers uit die episode van hun bestaan. Het album barst van het soort muziek waar de Peppers goed in zijn: een fysieke mix van spastisch gespeelde basfunk en spirituele altrock. Als muzikanten klinken ze op Stadium Arcadium nog steeds beter dan ooit. Dus kies je kleur en ga ervoor! (Frank Renooij)



NALA SINEPHRO

Space 1.8

Spirituele jazzlegendes als Pharoah Sanders en Sun Ra hebben onze planeet inmiddels verlaten, maar niet voordat ze hun ziel doorgaven aan nieuwe

generaties. De in België geboren Nala Sinephro is hier een voorbeeld van. Ze werkte voor haar debuutalbum Space 1.8 samen met jazzmuzikanten uit haar thuisbasis, Londen. Door traditionele instrumenten zoals de pedaalharp, saxofoon en piano te verweven met hypnotische synthesizers, schiep ze een wervelende luisterervaring die je meevoert door de kosmos. Space is the place. (Laurence Tanamal)



VARIOUS

Iranian Nuggets

Iranian Nuggets neemt je mee naar een vrijwel vergeten hoofdstuk uit de Iraanse popgeschiedenis. Het laat horen hoe garage, psychedelica, soul,

funk en westerse pop in de jaren zestig en zeventig een bijzondere ontmoeting aangingen met Perzische melodieën en ritmes. Het resultaat is avontuurlijk, soms rauw en regelmatig heerlijk catchy; de diversiteit is groot. Een fascinerende compilatie die niet alleen muzikaal veel te bieden heeft, maar ook een prachtig tijdsbeeld schetst van een veranderend Iran en een generatie die volop experimenteerde met nieuwe geluiden. (Jos van den Berg)



STIFF LITTLE FINGERS

Nobody's Heroes

Na het legendarische in eigen beheer uitgegeven Inflammable Material was het in 1980 tijd voor een opvolger. Gestrikt door Chrysalis en met nieuwe drummer

klonk Nobody's Heroes (iets) professioneler. Naast punk was er ook ruimte voor reggae en skwa. Logische stappen voor een band in ontwikkeling. De iconische streepjescode hoes onderstreepte dit. Nu 46 jaar later! is het tijd voor een geremasterde uitgave. Verkrijgbaar als dubbel LP, CD en boxset. Die laatste bevat een nog nooit uitgegeven concert in het altijd gezellig Rotterdam. (Marcel van Vliet)



APHEX TWIN

Drukqs

(Warp)

4LP, 2CD

Ongeveer 25 jaar geleden verloor Richard D. James zijn mp3-speler in een vliegtuig. Hierop stond zo'n 120 megabyte aan nieuw Aphex Twin-materiaal, klaar om via het internet uitgelekt te worden. Om dit scenario voor te zijn, bracht hij kort daarop Drukqs uit; een kolos van een dubbelalbum met een grote verscheidenheid aan stijlen, van ambient techno en jungle tot elektro-akoestische en modern klassieke muziek. Zijn gedachtegang was dat iedereen tegenwoordig toch een album op een computer downloadt en alleen de favoriete nummers opslaat. Drukqs is hierdoor niet zijn meest consistente album, maar vooral een krat vol muziek waarin je naar hartenlust kunt graaien. Een van de parels is Avril 14th, een ontroerend pianostuk dat invloeden ontleent aan Erik Satie. Hij nam dit nummer op met een disklavier. Dit is een piano die MIDI-data leest en zo door een computer in plaats van een mens bespeeld wordt. Deze en andere minimalistische composities zoals Kesson Dalek staan haaks op de koortsige breakbeat van Vordhosbn of de ontregelende drill 'n bass van Afx237 v.7. Regisseur Chris Cunningham gebruikte laatstgenoemde track voor zijn korte film Rubber Johnny, die waarschijnlijk nog altijd de dromen van veel kijkers plaagt. Het is ook bijzonder hoe een gesloten boek als James op Lornaderek een voicemail van zijn ouders deelde, waarop ze hem feliciteren met zijn achttentwintigste verjaardag. Zo leren we hem op Drukqs niet alleen kennen als DJ, producer en componist, maar ook een beetje als mens. (Laurence Tanamal)



DJ SPANISH FLY

Cadillac

(Untitled (Recs))

Het beste van de laatste editie van Dekmantel, het toonaangevende elektronische muziekfestival? De Memphis Phonk en Horrorcore pionier DJ Spanish Fly. Niks geen dreunende techno of groovy house, maar een, inmiddels middelbare, rapper annex beatmaker die een hele stroming voortbracht maar zelf decennialang niet in de schappen te vinden was. Hij schiep hiphop door zijn vrijgevigheid. Als DJ die disco en electro draaide, verschoof hij naar producer die de Roland TR-808 in begon te zetten voor steeds slomere cadansen. Kale skeletten van beats die door hun repetitie en

duidelijke motieven net zo hypnotisch als sinister en dreigend klinken. De eerste zaadjes van het inmiddels invloedrijke Phonk zijn geplant. Zijn moestuin? De mixtapecultuur. Cassettebandjes ging van hand tot hand, auto tot auto, stad tot stad, kopie tot kopie. Dat laatste legde de toon voor het horror-element in Memphis Rap, want met iedere duplicatie verzamelde de opname meer ruis. Bassen vervormde, samples vervaagden, stemmen ver-spookten. Alsof de gewelddadige schaduw die over de arme, lang gesegregerde stad, van de Memphis Massacre (1866) tot de moord op Martin Luther King Jr., eindelijk gestalte kreeg. Horrorfilmsamples. Moordfantasieën. Occulte beelden. Vertraagde stemmen. Mineurmelodieën. Extreem lage 808's. Eindeloze loops. Triplet flows. Drum-ritmes klonken nog nooit zo onheilspellend. Veel van wat we nu kennen als trap, klinkt verdomd Memphis. Maar het was diezelfde toewijding aan de DIY cassetteband-uit-de-achterbak-cultuur, die Spanish Fly ondergronds hield, waar Three 6 Mafia, 8Ball & MJG, Project Pat en later onder andere Young Dolph de wereld over gingen. Er is dan ook niet per se één plaat van hem die we je kunnen tippen, dat ene onontdekte meesterwerk. En daarom is dit gloednieuwe (maar old school) Cadillac Warning een zegen. Eindelijk kunnen we DJ Spanish Fly in onze kasten hebben. Must-have voor iedere zichzelf respecterende hiphop liefhebber - of muzikaal hobby-historicus. (Stef Mul)



Interview

The Fatal Flowers (Robin Berlijn)





De reünie van The Fatal Flowers in 2019, negenentwintig jaar na het uiteenvallen van de band, leek een eenmalige gebeurtenis te zijn. Totdat de band deze zomer verrassend terugkeerde voor een reeks festivalshows, die zo succesvol waren dat er een clubtour achteraan werd geplakt. Plus de release van 'Seven Days to Remember', een EP met grotendeels nieuwe songs. Reden genoeg voor een gesprek met Fatal Flowers-gitarist Robin Berlijn.

(Door: Godfried Nevels)

Is de huidige comeback van The Fatal Flowers volledig te danken aan het veertigjarig jubileum van het album 'Younger Days'?

Ja, dat is een soort van haakje, zoals dat zo mooi heet. Maar ik weet eerlijk gezegd niet precies of dat het originele idee was of dat het gewoon zo liep. Er zijn een aantal mensen die altijd heel nauw betrokken zijn bij wat wij deden of doen. Opeens ging het vuurtje weer branden en kwam dat idee van een festivaltour. Voor hetzelfde geld was het niet gebeurd. Maar op de een of andere manier was er onderling vrij snel een soort van vibe, zo van: "Oké, laten we het gaan doen." Want het is toch iets nieuws vergeleken met 2019, wat toen alleen in clubs was. Bij festivals zit er iets minder druk op. Het is niet je eigen show, je speelt wat korter, het is bij daglicht... Het is gewoon een andere vibe. Inmiddels hebben we die festivalshows gedaan. Zoals het gaat, zit je in het begin in een soort van onderzoekende fase; daarna wordt het een goedlopende trein. Het is stom om te zeggen als het over jezelf gaat, maar het was gewoon heel succesvol, in de zin dat het staat als een huis. Wij kunnen echt lezen en schrijven met elkaar. Daarna kregen we de vraag of we iets wilden opnemen. Toen dachten we aan de akoestische nummers die we [tijdens de festivalshows] als blokje deden, omdat er in de studio heel weinig tijd was. Dat was het eerste idee. Maar we weken daar eigenlijk vrij snel weer van af, omdat we in recordtijd een paar nieuwe dingen gingen schrijven en er opeens een hele nieuwe vibe kwam. En was er ineens die plaat.

Zes van de acht nummers op de EP zijn nieuw. Zijn die nummers in deze periode geschreven?

Sommige eerder, maar er zijn ook een paar nieuwe, zoals 'Showtime'. We hadden maar een week de tijd om op te nemen, en Richard kwam met het idee om iets met "seven days" te doen. Ook omdat bleek dat we zeven clubshows gingen doen. Dat triggerde mij om een nummer te schrijven over zo'n dag waarop je voornamelijk zit te wachten, tussen vertrek/soundcheck/showtime... Richard was gelijk geïnspireerd, en we zaten nog tekstideeën heen en weer te appen tot op de dag dat hij het inzong in de studio. Het is mooi om de fans iets nieuws te bieden, maar zeker ook voor onszelf: om iets gaafs te doen dat we nog niet hebben gedaan, dat nieuw is, dat een uitdaging is om voor elkaar te krijgen. Op de EP staat ook de Phil Ochs-cover 'When I'm Gone'. Was er een specifieke reden voor dit nummer? Ja, daar kwam Richard mee. Dat zou je echt aan hem moeten vragen. Maar nu je het aan mij vraagt, denk ik wel dat er een... Toen Phil Ochs dat geschreven heeft, was hij twintig of zo, een jong gastje, maar die tekst is heel diep. Het gaat over de gedachte dat je er straks niet meer bent. Het is een heel existentieel nummer. Richard vindt de boodschap mooi. Dat zegt hij ook vaak voordat we het live spelen, dat je alles wat je wil doen hier moet doen, voordat het te laat is en je er niet meer bent.



Nog even terug naar de festivalshows van deze zomer. Hoe was het voor jullie om voor een gemengd publiek op te treden?

Dat was zeker interessant. Wij zijn heel erg old school. Er zit geen autotune op de zang. Onze rock-'n-roll-manier van spelen is heel analoog. Net zoals bij de Stones. Niet om onszelf daarmee te vergelijken, maar meer qua stijl. En elke show is anders. Het is bij shows geregeld voorgekomen dat jongere mensen, van bands of uit het publiek, daaraan refereren. Dat onze manier van spelen iets is wat ze eigenlijk niet kennen, omdat het zo in your face is. Dus als een snaar van een gitaar een beetje vals is, dan hoor je dat. Tegenwoordig klinkt alles heel snel perfect. Alsof je thuis naar een plaat of naar Spotify zit te luisteren. Bij ons is dat niet, bij ons is het gewoon een andere kwaliteit. Ik heb van mensen gehoord dat ze dit inspirerend vinden, omdat het heel bevrijdend is. Dat is iets dat het publiek waardeert. De titel van de nieuwe EP is 'Seven Days to Remember'.

Kunnen we in de toekomst nog meer "days to remember" van The Fatal Flowers verwachten?

Ja, dat is een terechte vraag. We hebben het daar expres niet over gehad en ik denk dat als je het ons nu zou vragen, het antwoord zou zijn: "We doen deze shows nog, een strik erom en dan is het klaar." Maar goed, dat zeiden we zeven jaar geleden ook. Wij hebben daar zelf nog geen enkel woord aan gewijd. Het uitgangspunt is dat we dit nu doen en dat het dan klaar is. Dat maakt het voor ons ook behapbaar. Blijkbaar hebben we alle vier daarin hetzelfde gevoel.



THE FATAL FLOWERS

Seven Days to Remember

Ter gelegenheid van het veertigjarig jubileum van het album *Younger Days* zijn The Fatal Flowers weer terug! Na een succesvolle reeks festivalshows deze zomer volgt later dit jaar een clubtour langs de Nederlandse podia én is de nieuwe EP *Seven Days to Remember* verschenen. Het bijzondere aan deze EP is dat deze, afgezien van de akoestische versie van *There Were Times* en de Phil Ochs-cover *When I'm Gone*, vol staat met nieuw songmateriaal. Van de sfeervolle openingstrack *All The Time* en de catchy rocker *I'm Allright Now* tot het ingetogen *Just For You*: prachtige nieuwe songs, maar wel met de vertrouwde sound die we kennen van de Fatal Flowers van eind jaren tachtig. (Godfried Nevels)

MAAK KENNIS MET DE INDIESTADPAS

Houd je van indie-, alternatieve- of (post)punkmuziek en wil je nieuwe artiesten ontdekken? Met de Indiestadpas heb je toegang tot geselecteerde alternatieve concerten in Amsterdam. Vanaf 10 euro per maand heb je elke maand een gratis concert om naar uit te kijken.

Lees hieronder welke concerten er nu gratis toegankelijk zijn met de pas.



SHARP PINS

MA 9 NOV - TOEKOMSTMUZIEK



YARD

DO 12 NOV - TOEKOMSTMUZIEK



GURRIERS

WO 9 DEC - PARADISO



DOODSESKADER

ZA 19 DEC - TOLHUISTUIN



PROTOMARTYR

MA 22 FEB - PARADISO

Bekijk alle Indiestad concerten via:
www.indiestad.nl/concerten

FILMS

Brrrr. Het is alweer Oktober. Of Spooktober, zoals de internetmeutes graag zeggen. OF! Hooptober voor de film liefhebbers, vernoemd naar de legendarische horrorregisseur Tobe Hooper. Want in de maand van de vallende bladeren, steeds kortere dagen en Halloween moet er natuurlijk gegriezeld, gegild en ge-gored worden. Omdat deze maand tevens het (inmiddels tot in de ruimte uitdijende) Friday the 13th-universum wordt uitgebreid met haar eerste serie, kiezen we voor vier films waarin de (seksuele) bloei van jongelui direct wordt afgestraft. Het liefst met heggenscharen, lange messen en ander huis, tuin en keuken steekwaar.

(Stef Mul)



Alice, Sweet Alice (1976)

Nog vóór de Italiaanse Giallo helemaal haar vreemde Italiaanse jasje uittrok voor z'n geile Amerikaanse neefje, slasher, vaste uniform van masker, mes en hitsige tieners had aangetrokken, slijpte Alice, Sweet Alice al de messen. De personages zijn opvallend jong en juist daardoor sijpelt de film van ongemak: katholieke schuld, beginnende lichamelijke volwassenheid en volwassen blikken worden voortdurend door elkaar gehusseld. De moordenaar is hier minder een machine dan een symptoom van een wereld waarin religie en repressie elkaar behoorlijk ziek hebben gemaakt. Brooke Shields is trouwens zó jong en zó snel weer verdwenen dat haar aanwezigheid achteraf vooral een geweldig stukje marketing lijkt.



The Burning (1981)

Een zomerkamp vol pubers: na Friday the 13th's absurde succes de natuurlijke habitat van de Amerikaanse slasher. Binnen een jaar had je deel twee en The Burning. Wederom neemt iemand wraak op wat hem overkwam op het kamp. Wederom zijn de kampeers druk bezig met zwemmen, gluren, versieren en uitvinden wat seks precies inhoudt, om het gevaar op tijd aankomen. De verbrande villain is andermaal de voyeur, want als kijker gluur en hijg je in POV mee. Daarmee past de film precies in exploitatie-traditie van het genre. En dan is er natuurlijk die tergend langzame vlot-kano-scène: je kijkt nooit meer hetzelfde naar de heggenschaar.



The Slumber Party Massacre (1982)

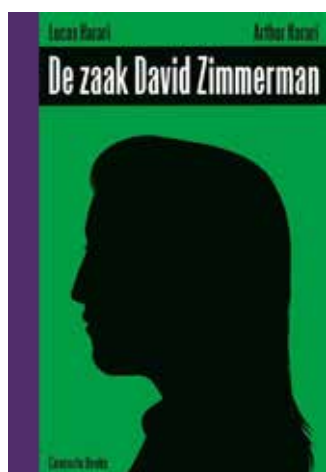
De titel belooft precies het soort film waarvan je moeder liever niet wist dat je hem huurde: jonge vrouwen, een slaapfeestje en een maniak met een gigantische boor. Alleen werd het scenario geschreven door feministisch auteur Rita Mae Brown, waardoor The Slumber Party Massacre voortdurend lijkt te weten hoe belachelijk het genre eigenlijk is. De boor is zo expliciet fallisch dat zelfs Freud de ironie zou begrijpen. Seksuele dreiging en mannelijk voyeurisme worden niet vermeden, maar zo uitvergroot dat de slasher zelf bijna een parodie op mannelijke seksuele agressie wordt. Subtiel? Nee. Effectief? Wonderbaarlijk genoeg wel.



Sleepaway Camp (1983)

Opnieuw zomerkamp, opnieuw pubers die elkaar ontdekken, alleen de shorts zijn shorter dan ooit. Angela voelt zich eenzaam tussen kinderen die verrassend openlijk bezig zijn met lichamen, aantrekkingskracht, mannelijkheid en volwassen worden, terwijl zijzelf juist stil en afgesloten blijft. Een slasher die niet alleen over de bekende angst voor tienerseks gaat, maar over seks zelf - en ouders die seksualiteit op kinderen projecteren. De beruchte ontknoping probeert daar vervolgens nog één gigantische shock bovenop te gooien. Naar hedendaagse maatstaven problematisch, zeker — maar als afsluiting van anderhalf uur hormonale kampgekte nog altijd een van de meest bizarre eindbeelden uit het genre.

BOEKEN



De Zaak David Zimmerman (Lucas en Arthur Harari)

In 2024 verscheen in Frankrijk *Le cas David Zimmerman*, een graphic novel van de broers Lucas en Arthur Harari. Het boek is verfilmd en draait op dit moment als *L'Inconnue* in de filmhuizen. Goed om te weten is dat de Nederlandse vertaling vorig jaar verscheen bij Concertobooks. Net als de film verdient deze uitgave alle aandacht. Het verhaal gaat over de introverte fotograaf David Zimmerman, die op een ochtend wakker wordt in het lichaam van een onbekende vrouw. Hij heeft geen idee hoe dit kan en gaat op zoek naar een manier om zijn eigen lichaam terug te krijgen. De gedetailleerde tekeningen en donkere kleuren zorgen voor een mysterieuze, filmachtige sfeer. Dat past goed bij het verhaal en maakt het bijna vanzelfsprekend dat van deze striproman een film is gemaakt. *L'Inconnue* is overigens geregisseerd door Arthur Harari zelf, die eerder een Oscar won voor het scenario van *Anatomy of a Fall*. Een multitalent dus. (Peter van der Wijst)

U2 Compleet: Het verhaal van de 291 songs (Dionen Clauteaux)

Met *U2 Compleet* levert Dionen Clauteaux geen droge biografie, maar een minutieuze muzikale autopsie. Het boek blinkt vooral uit waar standaard overzichtswerken tekortschieten: in de rafelranden van het oeuvre. Clauteaux besteedt evenveel toewijding aan obscure b-kantjes, vroege demo's en zeldzame samenwerkingen als aan de canonieke meesterwerken. Vooral de reconstructie van het studiowerk met producers Brian Eno en Daniel Lanois leest als een fascinerende masterclass in creatieve chaos. Toch wringt er inhoudelijk af en toe iets. Als doorgewinterde liefhebber

schuurt de auteur soms gevaarlijk dicht tegen een heiligverklaring aan. Een scherpere, kritischere blik op de wat bloedeloze en formulematige albums van na 2000 had het boek meer intellectuele spanning gegeven. Daarnaast is de analytische diepgang door het gigantische aantal van 291 nummers onvermijdelijk wisselvallig: sommige tracks worden wel erg beknopt afgehandeld. Visueel is het werk daarentegen een triomf. Het royale formaat, de verzorgde typografie en het ongepolijste archiefmateriaal maken bladeren een verslavende ervaring. Zestig euro is een flinke investering, maar voor wie graag met de naald op de plaat in de ontstaansgeschiedenis van songs duikt, is dit stijlvolle naslagwerk zijn gewicht dubbel en dwars waard. (Alexander Gout)

Blijf op de hoogte van
alle filmnieuws,
interviews en festivals!
Word abonnee van
Filmkrant



Ontvang een jaar lang de Filmkrant thuis. Stort €55,-
of meer op rekeningnummer NL28 INGB 0005 3933 95
i.n.v. Stichting Puurland te Amsterdam,
o.v.v. 'nieuwe abonnee Mania'
en vermeld je adresgegevens en e-mailadres





Steven Wilson - Requiem for a Village

Ook Steven Wilson keert zijn rug tegen moderniteit. Hij zondert zich af in een onbekend stukje land ergens verscholen op de Britse eilanden, in een dorp dat lijkt te bestaan buiten tijd en plaats. Er is ruimte voor imperfectie (Al is niet welkom), organische instrumentaties spelen de hoofdrol. Zijn vaste samenwerkingspartner en multi-instrumentalist Randy McStine is ook weer van de partij.



Erykah Badu & The Alchemist - Before the World Blows

Twee legendarische namen die samen een plaat uitbrengen: meesterproducer Alan The Alchemist en neo-soul/R&B-zangeres Erykah Badu. Voor The Alchemist is het een verrassende en verfrissende toevoeging aan een indrukwekkende reeks samenwerkingen. Freddie Gibbs (Alfredo en Alfredo 2), Larry June (The Great Escape en Life Is Beautiful), Earl Sweatshirt (VOIR DIRE) en nog vele anderen gingen Badu al voor. Het resultaat is een lome plaat die ongetwijfeld met de tijd alleen maar beter gaat landen: de boodschap én de muziek zelf. Het album is al uit, maar verschijnt binnenkort op lp.



Royal Blood - Dead Company

Het duo van basgitarist en drummer maakt al sinds 2014 verrassend luidruchtige rock. Met hun vijfde album Dead Company houden ze het simpel: zelf geproduceerd, geen deadlines en geen afleiding. Het resultaat is rauw en teruggebracht tot de essentie, precies zoals we Royal Blood op hun best kennen.



2hollis - Pirouette

Pas 21 jaar en nu al bestempeld als de nieuwe hyperpop-messias. Zijn mengeling van club, pop, hiphop en emo doet denken aan iconen als Bladde en Yung Lean, maar dan met een pop-twist à la Charli XCX. Hoewel zijn concert op Lowlands nog niet helemaal landde, lijkt 2hollis gemaakt voor het grote publiek. Van 8-bitbeats tot hyperpop, met vleugjes Underscores en Frost Children... Wij zijn benieuwd wat deze ultrakoele twintiger ons gaat voorschotelen.



Suzan en Freek - Pijnstillen

Freek kreeg vorig jaar te horen dat hij uitgezaaide longkanker heeft, zonder kans op genezing. Hoewel dit verdrietige nieuws ontzettend hard binnenkwam, komt er toch een nieuw album van ze dit jaar, zelf zeggen ze erover: "Muziek gaf ons houvast, iets waar we steeds naar terugkeerden om woorden te geven aan wat we voelden. Zo kreeg alles wat het afgelopen anderhalf jaar ons bracht een plek in deze tien liedjes: liefde, nieuw leven, mooie momenten, moeilijke dagen en soms het verlangen om de tijd even stil te kunnen zetten."

BINNENKORTBINNEN

6 november Bad Brains - Are You Ready
Daine - In Endless Awe & Agony
Dawuna - Love's Arp
Kings of Leon - O My Beloved
La Roux - Old Flames
Lou Turner - Strangels
Oso Oso - An Exchange of Information
Rex Orange County - Dream Fatigue
Sam Gendel - Advanced White Trash
Shygirl - Swallow!
Skeptá - The Form and Knife
Sufjan Stevens - Worst Christmas Ever!
Tom Petty and the Heartbreakers - Origins 1971-1978
Tove Styrk - I Thought This Story Wasn't About Me
Twisted Teens - The Holy Cross Tigers

13 november 2hollis - Pirouette
Aesop Rock and Blockhead - Trouble Mountain
Anna Butterss / John Raymond / Ben Lumsdaine - Beginningless
Fucked Up - Year of the Rooster
Jake Bugg - Alamo
Jan St. Werner - Squares Will Fall
Kim Deal - Live at the Barbican
Krill - Secret Language
Tami Hart - Tami Hart
U2 - Carnaval De Luz
Suzan en Freek - Pijnstillers

20 november R.E.M. - Reveal (25th Anniversary Edition)
Sebadoh - Harmacy (30th Anniversary Expanded Edition)

27 november Peter Gabriel - O/I







**NO
RISK
DISC**

TRAMHAUS
Blister



**GRAND
CRU**

FONTAINES D.C.
Dopamine Chamber

**LUISTER
TRIPS**



BLUAI
The Way You Talk
Reminds Me of Home



DIIV
ZIRP!



DINNER PARTY
Watchu Bringing?



GROTE GEELSTAART
Wij Zinken + Van
Reijnst



GROTE KOMEET
Grote Komeet



HERMANOS
GUTTIÉREZ
Los Ojos Del



JOHN COFFEY
Not Alone



KIDS WITH BUNS
Bell Jar



JULIA SABATÉ
Egoísta



TRIXIE WHITLEY
Folded Time



SUPER

SONIC

*anaiis • Amy Gadiaga • C.H.I.C.K.S. • Diana Sidibé
dreamcastmoe • Ife Ogunjobi • Isaiah Collier plays Coltrane
Jembaa Groove • Jèryh Luz x Noam Wallé x Siegfried Hart
Kurashi x Tabanka • Momoko Gill • Nubiyan Twist • Ragz Originale
Samba Roots x Lucas Santana • SMANDEM. • SML • Solomon Fox
Super-Sonic Series • Super-Sonic Jam led by Gerson Main
Theo Croker • xmunashe • Yazmin Lacey • Zena*

JAZZ

supersonicjazz.nl

**20–22 nov
Paradiso**

FESTIVAL